

OMRAAM MIKHAEL AIVANHOV CALEA ȚĂCERII

Notă

Dorim să atragem atenția cititorilor asupra faptului că învățătura ezoterică a Fraternității Albe, răspândită de Maestrul Omraam Mikhael Aivanhov, este strict orală, ceea ce explică anumite aspecte din textele care alcătuiesc prezentul volum.

De asemenea, am dori să fie limpede cititorilor faptul că termenul "Albă" - în sintagma Fraternitatea Albă Universală - nu se referă, câtuși de puțin, la culoarea pielii, specifică unei rase. Așa cum albul este sinteza tuturor celorlalte culori, ideea de Fraternitate Albă Universală se adresează tuturor oamenilor, fără excepție."

Ea îi cheamă să împlinească, pe întreg Pământul, o viață fraternală, armonioasă, respectând fiecare rasă, fiecare religie, fiecare naționalitate.

Cap.I ZGOMOT ȘI LINIȘTE

Mergeți în vizită la prieteni și, de la intrare, sunteți asaltați de gălăgie: câinii latră, copiii se hârjonesc și plâng, radioul și televizorul urlă, părinții strigă, ușile se trântesc... Cum să nu-ți îmbolnăvești mintea trăind într-un zgomot continuu? Pe străzile orașelor, în uzine, la locul de muncă, nu există decât zgomot, în natură, găsim din ce în ce mai puțină liniște și chiar cerul a devenit acum mai zgomotos! Ne întrebăm unde să mai mergem, ca să găsim puțină liniște...

De aceea, când veniți la reuniunile noastre, vă cer să fiți atenți, să nu faceți prea mult zgomot. Izgrev, Bonfin, toate celelalte centre fraterne, sînt locuri unde veniți să găsiți condiții pe care nu le întâlniți în viața obișnuită, regenerându-vă și împlinind o lucrare spirituală. De aceea, vă rog mereu să încercați să nu aduceți cu voi, aici, zgomotele lumii obișnuite.

Știu că acest lucru pare destul de greu de îndeplinit, la început: păstrarea liniștii nu face parte din principalele preocupări ale oamenilor: ei vorbesc, strigă, răstoarnă obiecte... Nici măcar nu-și închipuie că acest comportament le poate dăuna lor și celorlalți. Așa cum sunt, așa se și poartă; ei sînt mândri de ei, iar anturajul trebuie să îi suporte așa cum sunt. Iată o formă de egoism foarte dăunătoare evoluției. Dimpotrivă, trebuie să fim atenți să nu-i deranjăm pe ceilalți cu gălăgia noastră, căci astfel devenim conștienți, dezvoltând numeroase calități, delicatețe, bunătate, generozitate, armonie... Și vom fi primii care vom beneficia de ele! Trebuie să înțelegem bine importanța legăturii ce există între o atitudine și evenimentele vieții.

Eu am mare nevoie de liniște. Numai în liniște reușesc să mă împlinesc și să-mi pregătesc munca, îmi este greu să suport zgomotul, îl îndepărtez cât pot. Când aud zgomote, nu mai am decât o dorință, aceea de a lăsa totul baltă, plecând cât mai repede posibil. Bineînțeles, aceia care vin aici pentru prima oară, sînt puțin derutați de această liniște și, nefiind obișnuți cu ea, se întreabă: "Unde am aterizat? Cred că într-o mănăstire!" De ce o mănăstire? Liniștea nu aparține mănăstirii, ea aparține naturii, înțelepților, tuturor Inițiaților și oamenilor chibzuiți.

Cu cât evoluăm, cu atât avem nevoie de liniște. Să fii zgomotos nu este un semn bun. Mulți oameni fac tărahoi, numai ca să fie băgați în seamă! Ei vorbesc tare, rîd, pătrund zgomotoși într-o sală unde lumea este instalată deja, trântesc ușile, obiectele, numai ca să pară interesați. A face zgomot, constituie pentru ei o modalitate de afirmare, de a-și face simțită prezența. Este bine să știe că butoaiile goale fac cel mai mare zgomot: imediat li se face simțită prezența! Da, mulți oameni se aseamănă cu butoaiile goale: ei merg peste tot făcând o mare gălăgie, fapt ce le demonstrează incapacitatea și mediocritatea.

Mă uit la oameni și comportamentul lor îmi descoperă pe loc vocația, caracterul, temperamentul și gradul de evoluție. Totul stă scris în felul lor de a vorbi și de a se comporta. Unii vorbesc ca și cum ar dori să acopere, să ascundă câte ceva, temându-se că liniștea ar putea dezvălui ceea ce ei doreau să camufleze. Imediat ce îi întâlnești, ei vă povestesc tot felul de istorii, impunându-vă o anumită părere despre ei, despre alții sau chiar despre mersul lucrurilor. Veți replica că ei doresc să facă cunoștință mai bine cu voi. Da, dar ca să faci cunoștință cu cineva, liniștea este adesea mai potrivită decât cuvântul. Da, petrecând împreună câteva momente liniștite, ne putem cunoaște mai bine, decât într-o vorbărie inutilă.

Zgomotul îl reține pe om în regiunile inferioare ale psihicului: el îl împiedică să intre în acea lume subtilă unde mișcare devine mai ușoară, viziunea mai clară, gândirea mai creativă. Bineînțeles, zgomotul este expresia vieții, dar nu a gradelor ei superioare, căci el arată mai degrabă o imperfecțiune în construcția sau funcționarea obiectelor și chiar a ființelor. Când o mașină sau aparat începe să dea rateuri, acestea sînt însoțite mereu de zgomote; iar, dacă proiectanții se ocupă să pună la punct aparate silențioase, aceasta înseamnă că ei sînt conștienți că aduc prin aceasta, o adevărată schimbare: liniștea este mereu indice al perfecțiunii.

Durerea în sine este un zgomot ce ne previne că lucrurile încep să se strice, într-un corp sănătos, organele sînt liniștite.

Bineînțeles, ele se exprimă, fiind vii, dar o fac în tăcere. Liniștea este semnul că totul funcționează cum trebuie în organism. Primul scârțâit poate anunța venirea bolii.

Tăcerea este limbajul perfecțiunii, în timp ce zgomotul este expresia unei defecțiuni, a unei anomalii sau a unei vieți ce este încă în dezordine, anarhică și care trebuie controlată, perfecționată. De exemplu, copiii sînt zgomotoși pentru că au energie și o vitalitate copleșitoare. Dimpotrivă, vârstnicii sînt tăcuți. Veți spune: "Bineînțeles, este normal, vârstnicii iubesc liniștea pentru că au puține forțe, deci zgomotul îi deranjează." Este posibil, dar s-ar mai putea ca ei să fi evoluat, și spiritul lor să fie acum acela care îi determină să caute liniștea.

Pentru a-și depăna amintirile, reflectând, revizuiind și concluzionând, ei au nevoie de această liniște, unde se face o lucrare de detașare, de simplificare, de sinteză. Căutarea liniștii este un proces interior care conduce ființele către lumină și o adevărată înțelegere a lucrurilor. Cu cât omul se maturizează, cu atât mai mult el înțelege că zgomotul este un inconvenient în munca sa, în timp ce liniștea este un factor de inspirație; astfel, el o va căuta, oferind inimii sale, sufletului și spiritului său posibilitatea de a se exprima prin meditație, rugăciune, creație filosofică sau artistică.

Dar, multora nu le place liniștea, o suportă cu greu; ei sînt asemenea copiilor care nu se simt bine decât în zgomotul mulțimii, ceea ce dovedește că ei mai au încă mult de lucru pentru a-și clădi o adevărată viață interioară. Chiar și liniștea naturii îi tulbură și când se întîlnesc, se grăbesc să vorbească ca și cum liniștea i-ar fi deranjat: ei o simt ca pe un gol ce ar trebui umplut prin gesturi și cuvinte. Este normal, liniștea fizică îi obligă să-și conștientizeze propriile disonanțe și dezacorduri interioare, de aceea frica îi copleșește: liniștea poate chiar să-i înnebunească. Negăsind nimic în interior, ca să se distreze și să-și omoare timpul, ei cad pradă, încet-încet, demonilor interiori.

Liniștea este o expresie a păcii, a armoniei, a perfecțiunii. Acela care începe să iubească liniștea, care înțelege că liniștea îi oferă cele mai bune condiții pentru activitatea psihică și spirituală, ajunge, încetul cu încetul, să o împlinească în tot ceea ce face: atunci când mișcă un obiect prin casă, când vorbește, când lucrează, în loc să facă o harababură, el devine mai atent, mai delicat, mai simplu;

tot ceea ce face pare impregnat de ceva ce coboară dintr-o altă lume, o lume plină de poezie, muzică, dans, inspirație.

Ca discipol al învățământului Fraternității Albe Universale, trebuie să știți că există anumite reguli de cunoscut și de respectat, calități ce trebuie să vi le dezvoltați, dacă doriți cu adevărat să vă manifestați în această Fraternitate ca un membru activ, însușitor, surâzător. Liniștea este una dintre aceste reguli, una dintre aceste calități. Deci, învățați să iubiți și să realizați liniștea, altfel, chiar dacă vă veți afla acolo în corpul fizic, sufletul și spiritul vă vor fi mereu în altă parte.

Cap.II REALIZAREA LINIȘTII INTERIOARE

În planul fizic este ușor să obții liniștea, ajunge să închizi ușa sau ferestrele, să-ți astupi urechile. Dar, aici nu este vorba despre liniștea exterioară. Desigur, ea este necesară, indispensabilă, în măsura în care ea oferă condițiile necesare pentru realizarea celeilalte liniști, a celei interioare, a gândurilor și sentimentelor, ceea ce este mult mai greu de obținut. Deoarece acolo, în forul tău interior există zgomot, discuții, harababură, explozii.

Din nefericire, când încercăm să explicăm oamenilor că este în interesul lor să realizeze această liniște interioară, oferindu-le chiar metode de a ajunge la ea, ei nu ascultă, nu înțeleg, iar zgomotul ce îl păstrează în ei se reflectă în întreaga lor conduită, care este dezordonată, haotică.

Dacă veniți într-o Școală inițiativă, trebuie să învățați lucruri esențiale, altfel nu merită osteneala. Unul dintre aceste lucruri este tocmai realizarea liniștii interioare. Zilnic, trebuie să vă străduiți să evitați zgomotele ce vă vin din interior: discuții, revolte, certuri datorate unor gânduri, dorințe și sentimente rău stăpânite. Ca să scăpați de această gălăgie, trebuie să învățați să nu mai trăiți la suprafața lucrurilor, expuși agitațiilor și necazurilor ce se produc, ci să vă eliberați de preocupările prozaice, de griji, și mai ales să schimbați natura nevoilor voastre. Atât timp cât veți rămâne în lumea nevoilor obișnuite, nu veți reuși să vă eliberați. Fiecare nevoie, fiecare dorință, vă conduce pe căi bine determinate și, cunoscând natura acestora, veți ajunge într-o zonă populată cu fiare care urlă sau, dimpotrivă, într-o regiune populată cu creaturi celeste ce vă vor primi cu cântece de armonie.

Pentru moment, liniștea pe care ați reușit să o obțineți nu este una adevărată. De câte ori nu ați experimentat-o! Închideți ochii, și toate problemele, toate preocupările sau animozitățile vă sar în

față. În această așa-zisă "liniște", continuați să vă certați cu soția, vă bateți copiii, țipați la un vecin care v-a insultat, îi cereți mai mulți bani patronului... și toate acestea le numiți liniște! Ei bine nu, acesta este un mare tăraiboi!

Există persoane cărora le putem auzi zgomotul interior, chiar și când stau liniștite: o neliniște, un freamăt le străbate întreaga ființă. Dar, există și cazuri mai rare, din nefericire, de persoane ce par înconjurată de liniște. Chiar și atunci când vorbesc, ele emană ceva liniștitor. Da, liniștea este o calitate a vieții interioare. Dar, nu mă veți putea înțelege decât atunci când veți reuși să rămâneți cel puțin câteva minute într-o adevărată liniște, ceea ce, poate, nu vi s-a întâmplat niciodată.

Câți nu se înșală, gândind că liniștea este neapărat un gol, absența oricărei activități sau creații, într-un cuvânt, neantul, în realitate, există liniște și liniște... dar într-o manieră mai generală o putem împărți în două mari categorii: aceea a morții și aceea a unei vieți superioare. Despre această ultimă categorie vorbim aici, căci pe ea trebuie să o înțelegem. Această liniște nu este o inerție, ci o lucrare, o activitate intensă care se realizează în mijlocul unei armonii profunde. Nu este nici vid, nici absență, ci o împlinire comparabilă cu cea trăită de ființele unite de o mare iubire și care trăiesc ceva atât de intens, încât nu poate fi exprimat nici prin gesturi, nici prin cuvinte.

În om, liniștea este rezultatul unei armonii în cele trei planuri, fizic, astral și mental. Deci, pentru a introduce liniștea în voi, trebuie să încercați să creați o armonie în corpul fizic, în sentimente și în gânduri. Vi s-a întâmplat, câteodată, să simțiți imediat o liniște profundă, instalându-se în voi, ca și cum zgomotul interior, pe care nu-l mai sesizați, trăind zilnic în el, s-ar fi oprit brusc? Această liniște ați receptat-o ca pe o eliberare, o ușurare, ca și cum o greutate v-ar fi căzut de pe umeri, s-ar fi produs o eliberare din străfunduri, o poartă vi s-ar fi deschis, lăsând sufletul să plece și să se dilate în spațiu.

Această experiență ce v-a fost dată să o trăiți ca pe un dar ceresc fără să fi făcut nimic pentru a o obține, o puteți repeta, prin străduință și conștientizare. Un anumit număr de activități și exerciții vă pot ajuta în acest sens; fiecare își are felul și miresma sa, iar cântecul, de exemplu, este unul dintre acestea. Cântând înainte și după reuniuni, așa cum o facem noi, înainte și după mese, realizăm o stare de armonie, de poezie și inspirație care, ajutată de gândirea și conștiința noastră, ușurează tensiunile

interioare. Căci, trebuie să înțelegem că nu cântăm numai pentru plăcerea de a cânta, pentru propria bucurie. Nu, cântăm fiindcă cântecul trezește în noi o stare de vibrații intense, favorabile lucrării spirituale.

Între cântece, facem o pauză, în liniște, iar dacă eu prelungesc această pauză nu trebuie să vă impacientați. Prin felul lor, prin inspirația lor mistică, cântecele pe care le interpretăm ne ridică nivelul de conștiință, iar liniștea ce rămâne între ele va fi impregnată de puritatea lor, de frumusețea și profunzimea lor. Între noi și împrejurul nostru, simțim prezența unor curenți, a unor entități, a unor lumini. Ce condiții minunate sunt aici..., de ce să nu le folosim în mod conștient?

Putem regăsi liniștea și ascultând muzică. De aceea, de ani de zile v-am obișnuit ca la sfârșitul întrunirilor să ascultați recviemuri, liturghii muzicale, oratorii, căci această muzică este expresia, reflectarea, unor lumi aflate cu mult deasupra pasiunilor omenești, conducându-ne, cel puțin pentru câteva minute, în această lume superioară.

Este inutil să aspirați la mari realizări spirituale atâta vreme cât nu veți stăpâni curentul zgomotos și dezordonat al gândurilor și sentimentele voastre; ele vă împiedică să aduceți în voi adevărata liniște, cea care repară, ușurează, armonizează și răcorește!... Când veți ajunge să realizați această liniște, veți transmite imperceptibil tuturor faptelor voastre un ritm, o distincție. Vă deplasați, atingeți obiectele și totul în voi nu este decât dans și muzică. Această mișcare armonioasă care se transmite tuturor celulelor organismului vostru vă face bine și acționează binefăcător asupra tuturor ființelor ce vă-nconjoară: ele se vor simți ușurate, libere, luminate și îndemnate, la rândul lor, să se străduiască să regăsească aceste senzații trăite alături de voi.

O altă metodă de restabilire a liniștii în sine este postul. De aceea, toate religiile au recomandat postul și, după caz, au fixat modalități și durată. Postul înseamnă oprirea funcționării anumitor "uzine" și această oprire produce o mare ușurare în toate celulele. Dar, înainte de instalarea păcii, se face o curățenie, însoțită adesea de mult zgomot, căci circulația se accelerează, sângele ne pulsează în tâmpile, resimțim zgomote în urechi, amețeli, dureri în diferite părți ale corpului. Aceste simptome ne vin de la jivinele grădinii zoologice din sânul nostru care strigă de foame. Dar, în curând fiarele se calmează și o mare liniște, o mare pace, încep să se instaleze.

Bineînțeles, postul este o disciplină ce trebuie practicăta cu înțelepciune și prudență, pentru a nu produce altfel de perturbări în organismul fizic și chiar în cel psihic, în schimb, cântecul și ascultarea muzicii se pot face fără nici un fel de pericol. Bineînțeles, eu știu că voi nu apreciați prea mult aceste metode simple pe care vi le prezint, tocmai datorită simplității lor. Dar, într-o bună zi le veți recunoaște valoarea. Așteptând, încercați totuși să le aplicați.

De mai multe ori pe zi, acordați mai multe minute acestui proces de introducere a liniștii în organism, închideți ochii, lăsați gândurile și griile zilnice deoparte, dirijați-le spre înalt, spre sursele vieții, ce hrănesc întreg universul. Când simțiți că ați putut opri șuvoiul de gânduri și de imagini ce vă străbat, pronunțați imediat cuvântul "mulțumesc". Iată cel mai simplu cuvânt, care detensionează, căci mulțumind, veți intra în acord cu Cerul, veți ieși din centrul strâmt al propriului eu, intrând în pacea conștiinței cosmice... Rămâneți cât mai mult timp posibil în această stare de liniște, și când veți reveni la normal, veți simți că elemente noi și foarte prețioase au pătruns în voi: serenitatea, luciditatea și forța. Și, deoarece respirația este, de asemenea, un factor de ușurare și armonizare foarte important, pronunțând cuvântul "mulțumesc", încercați să aveți o respirație regulată: inspirați aerul foarte profund, și expirați-1 foarte lent, până ce plămânii se golesc complet.

Deci, de mai multe ori pe zi, obișnuiți-vă să restabiliți liniștea în voi. Chiar dacă nu veți putea face acest lucru decât un minut sau două, este bine și atât. Și-1 puteți face chiar și pe stradă, când simțiți un mare necaz, o stare de rău. Așezați-vă în fața unei vitrine ca și cum ați privi în ea, pentru ca nimeni să nu-și dea seama ce faceți; închideți ochii câteva secunde, încercând să vă izolați cu ajutorul gândului, și să vă legați apoi de lumea armoniei și a luminii. Apoi, vă puteți continua drumul... Astfel, veți neutraliza toți curenții negativi. Dar, dacă vă lăsați demagnetizați și otrăviți, acest fapt va pregăti terenul tuturor tulburărilor psihice: încet, dar sigur, vă veți pierde echilibrul, forțele, apoi va veni boala. Să nu vă faceți cumva iluzii, oricare ar fi remediile ce le poate aduce liniștea, vor exista mereu viruși și microbi, aer poluat, hrană stricată, uriașe tensiuni psihice vor continua să domnească în lume; dacă nu vă veți lega la armonie și lumină, încet-încet, terenul pe care veți pași va fi minat și veți sări în aer.

Odată ce ați realizat această liniște, se pune problema păstrării ei. Altfel, la ce au fost bune toate beneficiile? Odată ce ați

introdus liniștea în voi, prin rugăciune, meditație, trebuie să fiți vigilenți ca să nu o lăsați să vă scape. Înțelegeți-mă bine, scopul vieții spirituale nu constă în a încerca, preț de o jumătate de oră sau o oră pe zi, să restabiliți legătura cu lumea liniștii și a luminii, apoi să uitați și să va lăsați antrenati din nou în dezordinea și zgomotul existențial... ca să reîncepeți din nou mâine... nu, acest lucru nu are sens. Dimpotrivă, pacea, armonia, pe care le gustați în timpul meditațiilor trebuie să vă călăuzească întreaga zi, impregnându-vă toate faptele.

A venit vremea să nu vă mai purtați ca niște copii care, obligați să stea câteva minute liniștiți, nu așteaptă decât momentul când vor putea să strige și să gesticuleze din nou. Este normal ca niște copii să fie copleșiți de liniște, dar nu este normal în cazul vostru; chiar dacă sunteți supuși trepidațiilor zilnice, trebuie să vă străduiți să păstrați liniștea în voi. Mă înțelegeți așa cum trebuie?...

Dar, nu ajunge numai să înțelegem. Mai trebuie să și aplicăm. Pentru mulți există o mare prăpastie între înțelegere și punerea în practică. Ei înțeleg, dar când este cazul să realizeze ceva, nu o mai pot face. Ori, în Știința inițiativă, înțelegerea nu se separă de realizare. Dacă nu veți realiza ceea ce ați pretins că înțelegeți, înseamnă că nu ați înțeles nimic. Dacă ați fi înțeles, ați fi realizat. Da, pentru Inițiați, a ști înseamnă a putea. Dacă nu puteți, nu știți, fiindcă vă lipsesc anumite elemente în cunoaștere, pentru a putea ajunge la realizare, la împlinire.

Realizarea liniștii interioare este un indiciu al evoluției ființelor. Acela care a realizat adevărata liniște, a știut să-și pună ordine în sine însuși, mulțumită cunoașterii adevărurilor inițiatice. Nu numai că această liniște îi va deschide porțile iluminării, dar el însuși va deveni o sursă de binecuvântare pentru întreaga omenire.

Cap.III LĂSAȚI-VĂ GRIJILE LA UȘĂ

În momentele de liniște, încercați să vă detașați din ce în ce mai mult de preocupările existenței zilnice, eliberând gândul, apoi concentrându-l spre idei și imagini divine. Bineînțeles, este greu, viața este aici cu toate problemele de rezolvat de care nu puteți scăpa: familia, prietenii, munca, casa, banii, etc. Atunci, imediat ce închideți ochii, apar întrebările, îndoielile, grijile, necazurile și regretele care se prezintă și încep să vă acapareze. Dar, nu trebuie să vă lăsați invadați de ele, trebuie să depuneți eforturi, eliberându-vă cel puțin câteva minute, ca să puteți gusta aroma unei alte vieți.

Când trebuie să intre într-o moscheie, musulmanii se descaltă la ușa ei. Ei, bine, așa trebuie să procedați și voi cu grijile voastre, ca să puteți să vă liniștiți: lăsați-le pe moment afară. Apoi, le veți prelua ieșind, dacă țineți neapărat să o faceți. Uneori, întâlnim persoane care nu pot trăi fără îngrijorări, existența nu are sens pentru ele, dacă nu se agită, dacă nu se tulbură, trebuie să știți că vor exista mereu necazuri și griji, nu vor duce niciodată lipsa lor, dar, din când în când, este bine să le mai și uităm!

Cum să-i înțelegem pe oameni? Mulți vin aici la Bonfin să participe la congresele noastre. După câteva zile, observ că fața unora se lungește, se întunecă. Li întreb ce se întâmplă cu ei. "Oh!, îmi răspund, nu este normal... - Ce nu este normal?... - Viața de aici. -Ah! De ce? Ce vedeți anormal aici? - Ei bine, este prea multă liniște, este prea frumos, nu suntem obișnuiți." Vedeți, oamenii sînt atît de obișnuiți să se agite încât, atunci când li se oferă posibilitatea să trăiască câteva zile în liniște, ei găsesc acest lucru anormal. Pentru ei, viața înseamnă tracasare, neînțelegeri, conflicte. Dovada: în fața conflictelor, tragediilor, toți spun: "Ce vrei, bătrâne, așa este viața!". Ei bine nu, nu aceasta este viața, aici întâlnim numai un grad inferior al ei. Nu aici este adevărata viață. Nu putem cunoaște adevărata viață, fiindcă nu am înțeles că trebuie să depunem eforturi ca să-i putem gusta puritatea, frumusețea, lumina.

În toate epocile, în toate civilizațiile, au existat cel puțin câteva ființe care au gustat această viață superioară; ele au descris-o, au oferit reguli, precepte, pentru toți aceia care și-o doresc, care vor să guste din ea. Prima condiție este să te poți elibera. Da, pare simplu. Nu trebuie să mai acceptați să fiți mereu nervoși, neliniștiți, îngrijorați. Oamenii sunt aceia care au făcut viața zgomotoasă, dezordonată, haotică, neliniștitoare. Dacă ați cere părerea Inteligenței cosmice, ca să știți cum a conceput ea viața, dacă v-ați putea da seama ce înseamnă această viață, veți vedea că ea depășește tot ce s-a putut imagina. De-a lungul veacurilor, oamenii au deformat, au murdărit, au ciopârțit viața pe care Creatorul le-a oferit-o. Și continuă să o facă! Existența este așa fel concepută, astfel ca omul să se împovăreze, din ce în ce mai mult, căci tentațiile se înmulțesc: banul, mărirea, puterea, funcția, avuțiile, adică niște poveri sub care va sfârși strivit.

De aceea, este util uneori să ne retragem câteva zile, să scăpăm de preocupări, de griji. Veți spune: "Da, dar dacă vom încerca să scăpăm de probleme, nu le vom rezolva niciodată!" Ah,

tocmai aici vă înșelați. Obsesia rezolvării lor nu vă va conduce la o rezolvare; dimpotrivă, le veți întreține și mai mult timp. Da, dacă nu veți ajunge la o rezolvare, în loc să le amânați, le veți considera minunate, le mângâiați, le sărutați ziua întreagă, iar ele cresc și se hrănesc pe spinarea voastră, punându-vă la pământ.

Deci, încercați să vă uitați grijile pentru un moment. Astfel, veți oferi celulelor răgazul să se refacă, să se înarmeze, să se debaraseze de toate toxinele pe care aceste gânduri le-au adus. Când ne înfuriem, ne intoxicăm, sângele se încarcă cu impurități și, pentru a le putea elibera din organism, trebuie să acordăm puțin răgaz celulelor; dacă vor fi asaltate fără încetare, ele nu vor avea timp să se debaraseze de otravă. Da, hotărâți-vă, detașați-vă, oferind lucrătorilor Cerului, prietenilor din înalt, posibilitatea de a repara, de a ajusta, de a echilibra lucrurile. Eu vă văd, fără încetare, copleșiți, de necazuri, de tristeți... oh, câtă iubire! Sau mai degrabă, ce legătură puternică, ce adeziv, de care nu puteți scăpa!

De acum înainte, încercați să înțelegeți momentele de liniște ca pe o ocazie de a vă lăsa gândurile și sentimentele în pace. Bineînțeles mereu vom găsi în noi lucrători care își fac munca lor de organizare și armonizare, dar atât timp cât nu ne vom calma, ușura sau liniști, îi vom deranja. Liniștea trebuie să fie, mai întâi, un repaus, un răgaz, pentru îndepărtarea tuturor condițiilor nefavorabile ce se opun activității lucrătorilor celești.

Deci, puneți-vă grijile deoparte, într-un colțisor, uitați-le și la puțin timp după aceea, datorită muncii voastre interioare, veți primi lumina ce vă va permite să găsiți soluția. Deseori, se spune că noaptea este un sfetnic bun. Da, pentru că în timpul somnului uităm totul, dar subconștientul nostru lucrează, permițându-ne, apoi, să vedem mult mai clar lucrurile, să găsim soluții. De ce să nu putem face conștient același lucru, cel puțin o oră? Da, numai o oră, lăsați-vă preocupările la ușă așa cum vă lăsați pantofii, și pătrundeți în sanctuarul vostru interior.

Cap.IV UN EXERCİTIU : SĂ MĂNÂNCI ÎN LINIȘTE

Din ce în ce mai mult, oamenii se plâng de ritmul accelerat al vieții, de aerul poluat, de hrana contaminată, de produsele toxice, și este adevărat că ei au motive să se plângă! Viața este dificilă, și chiar obositoare uneori... Dar, nu trebuie să acuzăm mereu viața, deseori tu însuși ești vinovat de starea în care ai ajuns. De exemplu, nu observăm că numeroase anomalii apar din cauza modului în care ne hrănim, a condițiilor în care mâncăm... Ori,

tocmai aici sînt multe lucruri de văzut și de corectat. De câte ori v-am spus aceste lucruri! Nu este atît de important ce mîncăți, cît este de important starea în care mîncăți și atenția pe care o acordați hranei.

Esențial pentru o bună nutriție este să mîncăm în bună armonie. De aceea, noi pregătim prin cîntece această liniște în care vom lua masa. Datorită acestor cîntece liniștitoare, ne armonizăm. Când ne așezăm la masă, suntem deseori preocupați, nervoși, agitați. Nu este o stare recomandabilă să începem masa. Chiar dacă mîncăm în liniște, în interior suntem mai mult sau mai puțin în dezordine. Meditația ne ajută să ne liniștim, dar cîntecul ne poate ajuta mai mult, căci această armonie pe care o realizăm în noi înșine, pentru a ne exprima, produce în noi o stare vibratorie, de care beneficiem primii.

Dar meditația, cîntecele, rugăciunea, nu sunt singurele condiții pentru a ajunge să ne alimentăm corect. Pe parcursul mesei trebuie să păstrăm liniștea: să nu vorbim și să nu provocăm nici cel mai mic zgomot, lovind vesela. Da, este important, căci făcând zgomot îi deranjăm pe ceilalți. Chiar dacă nu sînt conștienți și nu se plîng, zgomotul farfuriilor pe care le ciocnim nu creează condiții bune celor care mîncă alături de noi. S-ar putea ca, cineva, așezat alături de voi să fie aproape de găsirea unei soluții la una din problemele care-1 frămîntă sau tocmai să primească binecuvîntarea Cerului. Nu-1 deranjați, pentru ca el să poată profita din plin de aceste momente. Cum nu putem ști la cine vine Spiritul în vizită, și cine este cel mai demn să-L primească, trebuie să avem umilința de a-i lăsa pe ceilalți liberi, ca să poată intra în contact cu EL.

A nu face zgomot, presupune înainte de toate, să fim atenți la obiectele din fața noastră, la felul în care sunt așezate, la distanța dintre ele, și să fim capabili să ne controlăm gesturile pentru a nu lovi aceste obiecte, deplasându-le sau lăsându-le să cadă cu stîngăcie. Astfel, de exemplu, când ne este sete trebuie să luăm paharul sau sticla cu apă, evaluând corect distanța pentru a nu le ciocni de farfurie, sau de un alt obiect aflat pe masă. Ei da, aparent sau detalii puțin importante, dar dacă le luați în serios, veți ajunge într-o zi să faceți gesturi atît de naturale încît veți crea impresia că întregul corp dansează. Da, există asemenea ființe: ele nu fac gesturi studiate, nu iau o anumită înfățișare și totuși, când merg sau când ating obiectele, ai impresia că dansează.

Cît despre cei care nu doresc să ia în serios aceste

detalii, înseamnă că ei nu au o viziune corectă asupra lucrurilor, căci aceste exerciții de atenție și autocontrol nu se referă doar la mâncare, ci se reflectă în toate celelalte activități ale vieții de zi cu zi; ele pot, în anumite circumstanțe, chiar să vă salveze viața. Da, dacă oamenii ar deveni conștienți, atenți, proprii lor stăpâni, ar avea mai puține accidente de muncă și, mai ales, mai puține accidente rutiere.

Să ne referim numai la accidentele de mașină care provoacă anual moartea și rănirea a mii de persoane. Există atâtea reguli și indicații pentru șoferi încât accidentele n-ar trebui să se producă. Dacă se produc, este pentru că oamenii nu sînt suficient de pregătiți în viața zilnică să gândească, să fie prudenți, atenți la obiectele din jurul lor. Deci, când se urcă la volanul mașinii, conduc ca și cum ar fi singuri pe drum, devin neatenți, un fel de "nu-mi pasă". Plouă, este ceață, nu-i nimic, ei continuă să conducă cu viteză. Mai sunt și alte mașini, cu atât mai rău pentru ele, ei se poartă ca și cum ar fi singuri pe drum. Sunt copaci, gropi, ziduri, dar ei nu gîndesc pentru că nu au învățat să țină cont de ceea ce există în fața lor, în jurul lor, la o oarecare distanță... Ei bine, tocmai mesele sînt o ocazie de a învăța zilnic, de mai multe ori aveți această ocazie. Exersând să manevrați obiectele cu siguranță, fără zgomot, veți dobîndi această atenție și stăpînire de sine atât de indispensabile vieții noastre și a celor din jur.

Dar, aceasta nu înseamnă totul: stăpînirea de sine pe care o câștigați astfel nu vă ajută numai să vă controlați gesturile, ci vă ajută în egală măsură să vă controlați cuvintele, reacțiile față de anturaj, să deveniți mai puțin neîndemânatici, mai psihologi; veți face mai puține gafe, deci veți petrece mai puțin timp în regrete și, reparînd, veți face bine peste tot în jurul vostru.

Când veți ajunge să mișcați un obiect în armonie, deja declanșați în voi forțe benefice ce sfîrșesc prin a acționa favorabil și asupra celorlalți. De aceea, dacă vă interesează magia, nu o căutați în ritualuri sau vrăjitorii, ea este aici, foarte aproape de voi, în gesturile voastre. În ziua în care veți învăța să controlați gesturile, veți deveni un adevărat mag alb. Adevărata magie constă nu în a acționa asupra celorlalți, ci, înainte de toate, înseamnă să acționezi asupra ta însuși: ea se *bazează* pe gesturile cele mai neînsemnate ale vieții cotidiene. Dacă nu începeți prin a vă controla gesturile, nu veți cunoaște magia albă. Din contră, puteți fi siguri că sunteți neîncetat expuși magiei negre și atenție, căci voi veți fi mereu primii care veți recolta binele și răul provocate de gesturile pe

care le-ați făcut, chiar dacă le-ați făcut inconștient.

Dacă veți ajunge să vă controlați din ce în ce mai bine gesturile, sentimentele, gândurile, vă veți modifica destinul, căci destinul depinde de controlul pe care suntem capabili să-l exercităm, în tot ceea ce facem, într-adevăr, ce este un Maestru? Este o ființă care a reușit să controleze totul în el, în diferite planuri, fizic, astral, mental. Deci, în acel moment, forțele naturii i se supun, spiritele la fel, chiar și animalele, plantele și pietrele îl ascultă. Aceasta este adevărata stăpânire de sine, adevărata măreție.

Dar, să revenim la nutriție. Obișnuiți-vă să mâncați în liniște, veți constata curând că apar mari modificări. După masă, vă simțiți plini de energie, doar pentru că ați acceptat să vă controlați gesturile și să nu vorbiți. Chiar și gândirea vă va fi mai liberă, căci reprimându-vă dorința de a vorbi, ați reușit să o întăriți.

Pe moment, bineînțeles că mai aveți de lucru, căci și în liniște, se întâmplă să mâncați având aceeași atitudine interioară, să sporovăiți fără încetare. Veți continua să vă gândiți la necazuri, la dușmăanii și astfel nu veți face o muncă benefică asupra voastră. Liniștea este condiția ce pregătește terenul pentru muncă, și nu munca însăși. Adevărata muncă este concentrarea liberă asupra bunătății nemăsurate a lui Dumnezeu care a pus atâtea binefaceri în hrană. Așa cum v-am cerut-o, mâncați în liniște ca să-mi faceți plăcere, dar gândul vă vagabondează, nu este aici, se opune acestei munci pe care nu o agreează, eu văd toate acestea... Să-mi faceți plăcere, este frumos, dar acest mod de a mânca va trebui să-l adoptați pentru voi înșivă și nu pentru mine. Pe moment, nu ați realizat încă ceea ce este mai important.

Hrana înseamnă forțe materiale ce nu vin doar din pământ, ci din întreg universul. Alimentele, legumele, fructele sînt energii care se materializează exact cum spiritul copilului se materializează la sânul mamei sale. O ființă umană este, înainte de orice, un spirit, dar pentru a fi prezent și a acționa pe pământ trebuie să se încarneze. El nu poate face nimic în planul material dacă nu are corp fizic. Același lucru se întâmplă și cu animalele și cu plantele: sînt entități venite să se încarneze. Când mâncăm, ne hrănim cu corpul acestor entități, corp ce este impregnat cu calitățile lor. Deci, vedeți, hrana reprezintă mult mai mult decât ne imaginăm. În timpul iernii, nu vedem nimic, pământul este gol, apoi într-o zi câmpul se acoperă de cereale sau de legume, pomii se încarcă de fructe. Unde erau în iarnă elementele ce le permit deodată fructelor să fie vizibile, palpabile?...

Sunt elemente ce vin din spațiu și chiar din întreg universul, pe care noi le absorbim odată cu hrana. Ele ajung până la noi pline de viață cosmică și este important să le primim conștient, pentru ca ele să poată forma corpul nostru fizic și psihic. Trebuie, deci, să fim vigilenți, cu atât mai mult cu cât această hrană impregnată de viața universală se impregnează și cu vorbele pe care le rostim, cu sentimentele și gândurile noastre. Acela care mănâncă furios, blestemându-i pe ceilalți, gândind urât despre el, nu bănuiește că este pe cale să impregneze alimentele cu particule otrăvite și că, absorbindu-le, este pe cale să se otrăvească pe el însuși. Nu este suficient să nu vorbești: dacă mâncăm având gânduri și sentimente ostile și răutăcioase la adresa aproapelui nostru, rezultatul va fi tot negativ.

Pentru a primi toate binefacerile hranei, trebuie să introducem în ea elemente luminoase și veșnice, și aici gândul joacă un rol important. Deci, în timpul mesei, încercați să vă relaxați și să vă îndepărtați gândurile chiar și cele care se referă la liniște. Nu trebuie să fiți preocupați nici măcar de ideea de a nu vorbi sau de a nu face vreun zgomot. Trebuie să fiți liberi pentru a vă concentra atenția asupra hranei orientând spre ea razele iubirii voastre. Atunci, se va produce separarea materiei de energie: materia se va dezintegra, în timp ce energia va intra în voi, și astfel o veți putea folosi.

Nutriția nu este altceva decât un proces de dezintegrare a materiei. Cu milioane de ani înainte ca fizicienii să pună la punct fisiunea atomului, ființa umană a provocat în ea însăși acest fenomen. Diferența dintre fisiunea atomului și nutriție constă doar în cantitatea de materie. A mânca înseamnă a învăța să dezintegrezi materia și să repartizezi energia astfel extrasă în întreg organismul: plămâni, creier, inimă... Mestecarea lentă și îndelungată a alimentelor reprezintă o primă etapă a acestei dezintegrări. A doua etapă este munca gândului care, asemenea unei raze cu putere mare, reușește să pătrundă până în inima materiei, pentru a elibera energiile cele mai subtile, întreținând cu ajutorul lor munca sufletului și a spiritului.

Pentru a alimenta puritatea, bunătatea, înțelepciunea și toate calitățile noastre, avem nevoie de energie determinată. De altfel, fiecare tip de activitate necesită o energie determinată. Pentru munca manuală avem nevoie de un anumit fel de energie. Pentru activitatea intelectuală, studiu, concentrare, este necesară o altă formă de energie. Pentru munca spirituală, o altă formă, diferită de celelalte... Și doar în liniște putem căpăta energiile psihice cele mai

subtile, ce pot fi utilizate pentru o muncă spirituală.

Adăpostim în noi excelenți chimiști care au ca menire să adune și să distribuie elementele care ne sînt necesare pentru a ne putea îndeplini diferite sarcini. Dar, trebuie să acceptăm experiența acestor chimiști și să le acordăm tot respectul, căci ei sînt cei care dețin secretul energiilor vitale, știind să le repartizeze între diferiți centri, asigurându-le revitalizarea și buna funcționare. Când distribuția este bine făcută și fiecare centru este corect alimentat, totul funcționează perfect.

Pentru a primi din hrană energiile cele mai subtile pe care nu ni le poate asigura decât sistemul digestiv, trebuie să învățăm să mâncăm în liniște, dar mai ales să mâncăm cu iubire. Iubirea este cea care vă va permite să extrageți din alimente o energie ce va urca foarte sus în voi; în acel moment veți putea să o utilizați pentru munca voastră spirituală, pentru ca forțele psihice să poată acționa asupra hranei și să o transforme în puritate, în lumină, în cunoaștere.

Cap.V LINIȘTEA : IZVOR DE ENERGII

La ora actuală toată lumea se simte obligată să alerge, să se zbată fiindcă trebuie să producem sau să vindem din ce în ce mai mult, să cumpărăm din ce în ce mai mult... Se pare că acest lucru ajută economia! Iată că, în interiorul economiei, oamenii sînt epuizați și, astfel economia va înflori, se va dezvolta, în timp ce oamenii devin extenuați, istoviți și cad la pămînt: ei își distrug sistemul nervos, dar și inima, stomacul, plămânii vor suferi la fel, căci toată această activitate productivă, acest consum accelerat antrenează o poluare ce otrăvește atmosfera, mările, pădurile, apa, pămîntul, hrana. Ei bine, după părerea mea, acest lucruri nu sînt inteligente, înțelepte. O așa zisă "economie" care risipește, care distruge, murdărește, poate fi considerată economie adevărată? De aceea trebuie să găsim mijloace să restabilim echilibrul, să-i reîncărcăm pe oameni cu energie pură.

Ca să ne încărcăm, primul lucru pe care trebuie să-l facem este să învățăm să ne oprim. Da, în timpul zilei, din când în când trebuie să facem o pauză, să oprim alergătura, mișcarea, vorbele. Altfel, ar fi ca și cum ați lăsa deschise toate robinetele de apă, de gaz, sau curentul electric: în curând nu va mai rămîne nimic, toată energia s-a scurs. Imobilitatea, liniștea ne servesc la umplerea rezervoarelor. Atunci, ori de câte ori veți putea, opriți-vă puțin, închideți ochii, legați-vă de Sursa energiei și a luminii: după

câteva minute, vă veți simți reîncărcați și veți putea efectua lucrări mai deosebite, fără a vă epuiza rezervele.

Când ne reunim să medităm în liniște, noi facem aceleași exerciții: captăm, apoi acumulăm energii spirituale care ne întâlnesc și care ne vor ajuta în activitatea noastră. Dar, pentru ca exercițiul să reușească, trebuie să învățați să rămâneți complet imobili, să nu se audă nici cel mai mic freamăt sau pârâit; mai întâi, pentru că liniștea nu trebuie tulburată de nici un zgomot, chiar și cel mai imperceptibil și, în al doilea rând, fiindcă vom pierde energii neștiind să rămânem într-o imobilitate totală, înaintea meditației, mișcați-vă cât vreți, dar în timpul ei nu faceți nici cel mai mic zgomot, altminteri nu veți ajunge niciodată să vă concentrați energiile pentru o lucrare spirituală.

Veți spune că vă mișcați pentru că vă gădila furnicile la picioare. Este posibil, dar dacă nu vă veți putea stăpâni aceste "furnici", cum veți domoli fiarele sălbatice din viață? Sarcina discipolului unei Școli inițiatice este tocmai aceea de a deprinde cum să se domine, să se stăpânească, ca să poată intra în lumea liniștii și armoniei, căci numai atunci vă veți simți magnetizați, plini de forțe, gata să începeți munca: dintr-o singură lovitură, rezervoarele vi se vor umple, bateriile vi se vor încărca.

De ce sînt inactive aparatele noastre spirituale? Fiindcă ele nu primesc energii susceptibile să le pună în mișcare. Dacă veți pune apă sau vin în motorul mașinii, veți rămâne pe loc; dacă nu veți pune televizorul în priză, nu veți vedea nimic, fiecare aparat are nevoie de o sursă de energie proprie, ca să poată funcționa. La fel se întâmplă și cu aparatele noastre spirituale. Ele nu pot funcționa decât cu ajutorul curenților de energie pură și luminoasă pe care noi ajungem să-i punem în mișcare când intrăm în contact cu tărâmul liniștii.

Acum, mai trebuie să fiți atenți ca eforturile ce le faceți pentru realizarea liniștii și imobilității să nu vă aducă tensiuni. Da, de multe ori liniștea este însoțită de tensiune, căci adesea ne crispăm ca să nu facem zgomot. Nu, trebuie să ne destindem, ca să eliberăm gândul, căci numai în această situație el va lucra cum trebuie. Pentru aceasta, urmăriți-vă cu atenție mâinile căci tocmai când credeți că sunteți relaxați, adesea mâinile vă rămân încleștate. Mâinile exprimă, mai mult decât orice altă parte a corpului, starea noastră interioară. Priviți numai cum agită oamenii mâinile atunci când vorbesc... Și chiar atunci când nu vorbesc, ei și le încrucișează, le desfac, ating fără rost obiectele, se scarpină,

mâzgălesc, zdrăngănesc. Este un lucru destul de greu să reușești să-ți imobilizezi și să-ți destinzi mâinile. De aceea, observați-vă cu atenție mâinile: dacă veți reuși să le destindeți așa cum trebuie, veți simți o stare de bine până la nivelul plexului solar.

Trebuie să învățăm să folosim aceste energii, pe care le-am captat în liniște, nu numai pentru noi înșine, ci, adunându-le, ca să le dirijăm spre binele omenirii: să proiectăm în lume unde armonioase, curenți puternici ce vor fi captați de toți aceia care vibrează la unison cu acest ideal al împărăției Domnului pe Pământ, trezindu-le conștiința, într-o bună zi, către această lucrare.

Acum câțiva ani, cercetătorii au încercat să pună la punct un proiect de baterie electrică ce folosea nisipul deșertului. Ei se gândeau că mulțumită acestui proiect, vor putea alimenta țări întregi cu energie electrică. Nu știu în ce stadiu se mai află acest proiect... În orice caz, ceea ce mă interesează pe mine personal, este analogia ce există între fenomenele lumii fizice și cele ale lumilor psihică și spirituală. Și, îi zăresc pe oameni, ca pe niște grăunțe de nisip din deșert, ce se pot aduna, construind o baterie ce-și va descărca binefacerile în lumea întreagă. Dar, din nefericire, aceasta este ultima lor preocupare. Mai degrabă, ei își folosesc energiile unii contra celorlalți; nu le trece deloc prin cap să întrevadă posibilitatea de a concentra aceste energii, producând o forță unică, o lumină formidabilă care ar ajuta întreaga lume; nu, ei nu întrevăd acest lucru, iar dacă le vorbiți despre el, vor rămâne uimiți. Ei bine, trebuie să știe că una dintre cele mai importante legi ce trebuie cunoscută este aceea că, destinul lor depinde de felul cum își folosesc propriile energii, în ce direcție și le îndreaptă.

Oamenii gândesc că au toate drepturile să folosească aceste energii la întâmplare, risipindu-le după bunul lor plac. Ei nu, aceste energii sînt prețioase. Inteligența Cosmică nu tolerează risipirea lor, iar oamenii vor da socoteală într-o bună zi de felul cum le-au folosit, în ce direcție, pentru ce motiv și în ce scop.

Deci, trebuie să-i luminăm pe oameni, să le arătăm unde le este interesul, unde le stă salvarea... Dar, vor ei, oare, să înțeleagă acest lucru? Ei au nevoie mereu de scuze, ca să justifice comportamentul lor egoist și lipsit de înțelepciune. Dacă i-am putea face să înțeleagă că teoria fără practică rămâne inutilă! Orice le-am spune, ei ascultă, înregistrează, înțeleg chiar, dar nu fac nimic. Cunoașterea este necesară, dar esențialul constă în posibilitatea de a o folosi în bine.

Imediat ce veți deprinde vreunul dintre adevărurile Științei

inițiatice, trebuie să vă preocupați să-1 puneți în practică, deci să vă puneți voința la treabă. Da, voința joacă un rol foarte important în viața adevăratului Inițiat. Și tocmai aici ei diferă cel mai mult de intelectualii care citesc mult, acumulând cunoștințe pe care nu le folosesc... decât să-și impresioneze semenii! A venit vremea să folosiți aceste cunoștințe pentru a transforma și schimba în bine lucrurile, în voi înșivă să faceți ceva, căci neplăcerile vieții vă vor obliga s-o faceți. Vă veți rătăci la dreapta, la stânga, smulgându-vă părul din cap. Da, a-ți smulge părul, înseamnă să faci ceva!

V-am tot repetat că gândurile și sentimentele colective formează un "egregor", adică o ființă spirituală extrem de puternică. De-a lungul veacurilor, datorită legăturii dintre noi, a consimțământului mutual, a dorinței de a lucra împreună pentru împărăția Domnului, formăm și noi un egegore care se hrănește, se întărește și acționează pentru binele întregii lumi. Deci, hotărâți-vă ca în timpul meditațiilor să lucrați ca să puteți emite și propaga iubirea și lumina în lume; într-o bună zi, numele vostru va sta înscris în cartea Vieții Veșnice.

Vă spun cu sinceritate că, peste ani, când vă veți analiza crâmpoie din firul vieții voastre, veți recunoaște că momentele petrecute în meditații, cântece, rugăciuni, liniște, în Fraternitate, au reprezentat cele mai prețioase clipe ale vieții voastre. Deocamdată nu le vedeți și nici nu le simțiți, dar într-o bună zi, când veți vedea mai limpede lucrurile, veți înțelege la ce fel de lucrare ați contribuit. În acel moment, veți exclama: "Lăudat fie Domnul! Binecuvântat fie numele Său, pentru că mi-a oferit prilejul să particip la această măreață operă!" Veți fi uimiți când vi se vor arăta consecințele, rezultatele, frumusețea acestei activități, minunile ce s-au produs în lume datorită ei. Căci, această lucrare la care v-am cerut să participați a fost deja declanșată în înalt de către îngeri și divinități, iar pe pământ, noi dorim numai să deschidem o ușă, dăruindu-ne energiile, astfel ca această lucrare divină să o poată coborî, împlinindu-se și în planul fizic.

Cap.VI LOCUTORII TĂCERII

Avem nevoie de liniște și, mai ales, de liniștea naturii, pentru că în natură ne avem rădăcinile. Când suntem singuri în pădure, la munte, se întâmplă să ne simțim transportați într-un trecut îndepărtat, atunci când omul trăia în comuniune cu forțele și spiritele naturii. Și, chiar în acele momente dacă auzim ciripitul păsărilor sau un zgomot de cascadă, simțim că acele sonorități

contribuie la împlinirea liniștii. Ele nu o distrug, ci, dimpotrivă o accentuează. Căci, uneori nu conștientizăm liniștea, nu-i acordăm atenție. Lipsește un zgomot ca acela făcut de o cracă ruptă, ca țipătul unei păsări sau căderea unei pietre, pentru a verifica uneori cu intensitate senzația de liniște. Chiar zgomotul surd al valurilor nu distruge profunzimea liniștii mării sau a oceanului.

Mulți oameni confundă liniștea cu singurătatea, de aceea se tem de liniște: le este teamă de singurătate, în realitate, liniștea este un ținut locuit. Dacă doriți să nu rămâneți vreodată săraci sau singuri, căutați liniștea. Căci, adevărata liniște este populată de nenumărate entități. Creatorul a plasat peste tot locuitori: în pădure, în lacuri, în oceane, în munți și chiar sub pământ... Chiar și focul este populat, și eterul, și stelele, totul este locuit.

Din păcate, zgomotul civilizației care sfârșește puțin câte puțin prin a invada totul și existența din ce în ce mai materialistă și banală a oamenilor au creat condiții nefavorabile manifestării entităților lumii invizibile, căci ele se îndepărtează cât pot de mult de aceste locuri ocupate de oameni. Și nu pentru că nu i-ar iubi pe oameni, dar cum ar putea ele să rămână în aceste ținuturi pe care oamenii nu încetează să le tulbure, să le jefuiască prin lipsa lor de respect, prin grosolănia și violența lor?... Ele se retrag din ce în ce mai mult în regiuni inaccesibile omenirii... Acest lucru l-am verificat deja. Așa am văzut în Statele Unite, în parcul Yosemite, copaci minunați care au peste 4000 de ani, dar care sînt nelocuiți: spiritele au plecat pentru că erau prea mulți vizitatori, prea mult zgomot, multă agitație, iar ele au fost astfel nevoite să părăsească aceste regiuni, atât de frumoase. Aproape în fiecare copac trăiește o creatură, dar în acest parc copacii giganți nu erau nici vii, nici expresivi, căci nu erau locuiți. Asemenea înțelepților care se *izolează* în deșert, în munți sau în grote, pentru a scăpa de zgomot și agitația oamenilor inconștienți, spiritele luminoase ale naturii se refugiază în locuri pe care oamenii nu le-au putut încă murdări și tulbura. Veți spune: "Dar eu văd că ele nu pot să suporte nimic, sînt neajutate!" Credeți ce doriți.

În majoritatea mitologiilor, muntele este prezentat ca un tărâm al zeilor. Acest lucru poate fi considerat ca un simbol, dar și ca o realitate: vârfurile înalte ale munților sînt ca niște antene cu ajutorul cărora pământul atinge Cerul, și de aceea ele sînt locuite de entități foarte dure și foarte puternice. Cu cât omul se înalță pe munți, cu atât mai mult întâlnește liniștea, și în această liniște el descoperă originea lucrurilor, se unește cu Cauza primară, intră în

oceanul lumii divine.

Din păcate, în zilele noastre, cu perfecțiunea la care au ajuns mijloacele de transport, vedem din ce în ce mai des oameni mergând la munte; acest lucru a devenit ca o modă; merg la ski, pentru a se distra, a se amuza și apoi povestesc că au reușit să coboare pe una sau alta dintre pârtii, că au escaladat înălțimile... Și, în loc să respecte liniștea muntelui, să se lase influențați de el pentru a descoperi stări de conștiință superioare, ei se comportă ca în orice loc de pe pământ; își aduc vinurile, jambonul, țigările, muzica cacofonică și urlă, glumesc, se hârjonesc... ca și cum nu ar exista și alte locuri pentru a chefui și face zgomot! Astfel, ei îi deranjează enorm pe locuitorii acestor regiuni.

Dar, nimeni nu le spune oamenilor că prin neatenția lor, prin lipsa lor de respect, ei tulbură atmosfera și deranjează întreaga creație. Dacă acest lucru se prelungește, într-o zi, toate entitățile vor pleca acolo unde vor găsi într-adevăr liniștea, acolo unde oamenii au foarte greu acces. Odată ce acestea s-au îndepărtat de acele ținuturi pe care locuiau, misterul și caracterul sacru dispar odată cu ele, locurile nu mai sînt impregnate de lumină și forță spirituală, iar acest lucru este regretabil.

Deci, iată, este foarte clar, dacă nu mergeți la munte într-o stare de spirit convenabilă, creaturile invizibile își iau măsuri de precauție, îndepărtându-se, iar voi nu veți primi nimic de la ele. De aceea, vă întoarceți acasă la fel de limitați ca înainte, și această mică vacanță nu poate fi binefăcătoare sănătății voastre, pentru că starea fizică depinde de cea psihică.

Deci, la ce vă folosește că ați urcat din greu până în vârful muntelui, dacă nu puteți reveni mai puri, mai puternici, mai nobili și mai sănătoși?... dacă nu ați înțeles că urcatul pe munții fizici este o imagine a cățărării pe munții spirituali?... Să urci și să cobori... Să urci, înseamnă să te debarasezi, încet-încet, de tot ceea ce te incomodează, te împovărează, pentru a găsi liniștea, puritatea, lumina, imensitatea și pentru a simți ordinea divină instalându-se în tine... Cât despre coborâre, nici măcar nu este nevoie să explic în detaliu ce reprezintă, pentru că ați înțeles: este revenirea zgomotului în gânduri și sentimente, revenirea agitației, a dezordinii, a incertitudinilor interioare. Da, iată cum învățăm să citim marea carte a naturii: obișnuindu-ne să-i descifrăm diferitele manifestări.

Indiferent unde mergeți, pe munte, în păduri, pe malurile lacurilor sau ale oceanelor, dacă vreți să vă comportați ca niște copii ai Domnului care aspiră la o viață mai subtilă, mai luminoasă, va

trebui să deveniți mai conștienți de prezența creaturilor eterice care trăiesc acolo. Aproiați-vă de ele cu respect și pioșenie, întâi de toate salutați-le, mărturișiți-vă prietenia, iubirea și rugați-vă să vă binecuvânteze. Aceste creaturi care vă zăresc de departe, sînt atît de fermecate de atitudinea voastră încât sînt pregătite să reverse asupra voastră pacea, lumina, energia pură. Vă veți simți atunci scâldați, învăluți în iubire și fascinați de aceste entități spirituale și cînd veți coborî în vale, spre orașe, veți aduce cu voi toate aceste bogății, dar și revelații, idei, mai largi, mai vaste.

Apoi, în final, veți avea bucuria să știți că ați contribuit la menținerea în anumite ținuturi a locuitorilor celești ce le populează sau, chiar să atrageți noi prezențe. Da, să nu uitați, niciodată, că numai în tăcere puteți să pregătiți condițiile favorabile manifestării entităților divine, căci aceste entități au nevoie de liniște, ele așteaptă mereu condițiile favorabile, pe care oamenii nu le oferă decît foarte rar. Deci, de acum înainte, învățați să iubiți această liniște, gândiți-vă cum să creați în jurul vostru o atmosferă spirituală de liniște și armonie cu scopul de a pregăti venirea ființelor luminoase și puternice.

Cap.VII ARMONIA, CONDIȚIE A LINIȘTII INTERIOARE

Nu veți ajunge să obțineți cu adevărat liniștea interioară decît atunci cînd veți începe să lucrați asupra armoniei. Zilnic, poate de mai multe ori pe zi, opriți-vă pentru a observa ceea ce se petrece în interiorul vostru, și deîndată ce observați cea mai mică tulburare, cel mai mic dezacord, faceți un efort pentru a-l remedia. Dacă nu, în momentul în care veți dori să meditați și să intrați în liniște, nu veți reuși, veți simți câteva scârțaituri, o harababură. Liniștea interioară este o stare greu de atins! Întreaga zi trebuie să facem eforturi pentru a-i crea condiții, și, mai totdeauna, armonia este prima dintre ele.

Deci, observați, este ușor. Dacă simțiți că deveniți nervoși, nerăbdători, irascibili cu cei din jur, este inutil să încercați să căutați scuze sau explicați în altă parte: ați lăsat haosul să se infiltreze în voi, și în aceste condiții, niciodată nu veți gusta adevărata liniște. Mulți își imaginează că, fără a fi pregătiți, vor face unele experiențe spirituale și vor avea revelația luminii divine. Ei nu, este ca atunci cînd îți reușește o experiență chimică: trebuie să îndeplinești anumite condiții, să dozezi corect elementele, să reglezi temperatura, etc. Dacă nu respectați aceste reguli, cu atît mai rău pentru voi, veți rata experiența.

Armonia este cheia care vă deschide porțile tărâmului tăcerii: armonia în planul fizic, armonia în sentimente, armonia în gânduri. Atât timp cât nu sunteți impregnați de acest cuvânt "armonie", nu trebuie să așteptați nimic din partea Cerului, veți fi excluși de la binecuvântările lui.

Totuși simt foarte bine că, atunci când vă vorbesc despre armonie, acest lucru nu vă spune prea mult, nu vă simțiți prea interesați, și totuși este foarte important, este fundamental. Imaginați-vă că suflați cu putere asupra unei ramuri înflorite: iată toate petelele se răspândesc în toate direcțiile, nu mai rămâne nimic din ordinea, din aranjamentul care creau întreaga frumusețe. Ei bine, este ceea ce voi construiți în voi, când vă lăsați antrenați de furie, de gelozie și complicitate, când vă lăsați pradă senzualității: provocați un suflu, un curent ce tulbură dispoziția atomilor și a electronilor și această tulburare interioară stă la originea și apariția bolilor psihice sau chiar fizice, care vă rup de lumea spirituală. De aceea, când apare o tulburare, o slăbiciune, vorbiți-le celulelor voastre; spuneți-le: "Haideți, ușurați-mă, vă trimit unde de armonie și iubire, fiți ascultătoare, reluați-vă activitatea." Nu lăsați niciodată o stare negativă să se instaleze în voi, încercați să o remediați imediat.

Când vom ajunge să creem armonia, ne vom simți bine. Așa se întâmplă. Chiar dacă nu avem vreun motiv anume de bucurie, ne simțim fericiți, dilatați. Și invers, când suntem într-o dezordine interioară, ne este rău de tot, fără vreun motiv anume. Da, este clar, armonia stă la baza stării de bine, și dacă nu trăim în armonie, nu ne simțim bine, chiar dacă nici un eveniment nu ne-a tulburat.

Din păcate, destui oameni se hrănesc cu această prejudecată prostească, aceea că dacă s-ar pune în acord cu legile armoniei, vor deveni sclavi. Este tocmai contrariul: devenim cu adevărat sclavi dacă nu ne supunem acestor legi. Toți cei care nu au vrut să se conformeze au devenit victime ale forțelor haotice pe care le-au dezlănțuit în ei înșiși și în ceilalți. Pentru a vă reda libertatea, vă voi vorbi despre necesitatea muncii în armonie. Nu am dorit niciodată să atentez la libertatea voastră. Ce să fac cu libertatea voastră? A mea îmi este suficientă.

Eu apreciez calitatea ființelor pe care le întâlnesc, în funcție de armonia ce există în ele. Și acest lucru se simte imediat: în gesturi, în priviri, în sunetul vocii. Ascultând anumite persoane vorbind, te simți zdrobit ca și cum ai primi lovituri în plexul solar, în

timp ce alte persoane îți pot crea o senzație de împlinire, îmi amintesc vocea Maestrului Peter Deunov, era atât de caldă, ea ne ușura, și în același timp ne întărea. De aceea, plecam de la conferințe într-o stare de echilibru și împlinire extraordinară. Eu încerc la rândul meu, prin vorbă să creez în voi armonia, dar ar fi bine să fiți și voi conștienți de binefacerile pe care le obțineți și să munciți pentru a intra în armonie.

Învățământul Fraternității Albe Universale este aici pentru a ne lărgi orizontul, viziunea asupra lumii, prezentându-ne activități noi, capabile să ne facă mai buni, mai corecți, mai fericiți, ca să putem trăi în liniște. Aceia care nu vor să înțeleagă acest lucru, nu au ce căuta aici, într-o școală în care învățăm ce este armonia: ei n-au decât să plece unde vor! Să știe că în Fraternitate noi întreținem respectul față de aproape, conștiința colectivă. De aceea, în reuniunile noastre, eu insist, înainte de orice, asupra armoniei pentru ca în această atmosferă, toți cei care vor veni să simtă și să înțeleagă ceea ce, nici un discurs, nici o explicație, nu vor putea vreodată să-i facă să simtă și să înțeleagă.

Acela care spune: "Sunt liber să fac ceea ce-mi place, cu atât mai rău pentru ceilalți dacă îi deranjez", nu știe că este pe cale să folosească formula cea mai periculoasă care există, căci ea distruge buna înțelegere, distruge Fraternitatea. Prima condiție a fraternității este să respecte armonia și chiar să contribuie la crearea ei, pentru ca ceilalți să aibă cele mai bune condiții de evoluție. Acționând astfel, pentru ceilalți, acționăm de fapt asupra propriei noastre persoane, căci beneficiem de această ambianță pe care am creat-o. Fiecare trebuie să fie conștient, atent, și să-și spună că dacă vine la întâlniri cu zgomotul său, cu propria-i dezordine interioară, fără a fi preocupat de efectele pe care conduita sa le produce asupra celorlalți, niciodată nu vom avea condiții favorabile pentru a fi vizitați de entitățile celeste: astfel, toți vom avea de pierdut.

Da, acest lucru trebuie să-1 înțelegem: acela care muncește pentru a clădi armonia, este primul care va beneficia de ea, căci el creează condițiile necesare pentru ca cele mai bune lucruri să se realizeze, în timp ce lipsa armoniei creează condiții pentru ca cele mai bune lucruri să se sfârșame. Acela care lasă să pătrundă în el dezordinea, deschide ușa complicațiilor și eșecurilor. Am văzut familii care aveau totul pentru a fi fericite: sănătate, inteligență, avere... dar iată că dezordinea începea să se instaleze printre membrii ei, și puțin câte puțin, ei se distrugeau. Nimic nu îi putea

salva, nici inteligența, nici banii: dezordinea sfârșește prin a distruge totul. Căci ei îi este caracteristică puterea de a provoca destrămarea elementelor. La fel se petrec lucrurile și în cazul oamenilor: dezordinea este cea mai puternică forță care le slăbește gândurile, sentimentele sau voința, și astfel ei nu vor putea face nimic bun.

Este de dorit să-i educăm pe copii în această idee a armoniei: cum s-o creăm, dar și cum s-o păstrăm în noi și, nu numai în noi, dar și în afara noastră. Imaginați-vă că ieșiți dimineața din casă, pentru a merge la muncă și în drumul vostru întâlniți o sută de oameni care vă aruncă o privire plină de lumină și iubire... În ce stare veți fi după aceea? Din păcate, realitatea este că, în drumul nostru întâlnim contrariul, adică o grămadă de oameni care ne privesc inexpressiv sau cu ostilitate, încât suntem demagnetizați. Ne-am putea pune întrebarea cum se poartă acești oameni în familie și mai ales, cum îi suportă familia! De ce suntem atât de zgârciți cu zâmbetele, cu privirile frumoase, cu tot ceea ce ne poate aduce armonia? Ce pierdeți dacă dăruiti, din când în când, câte ceva din voi?

Voi nu cunoașteți bogățiile din voi și nici felul în care să le distribuiți.

Ființa umană trăiește în organismul cosmic și face parte din el, este o celulă a acestui gigantic corp care este universal, Adam Kadmon, cum îl numește Cabala, și orice am dori, orice am face, nu putem să ne separăm de el. De la el se primește viața și toate elementele necesare supraviețuirii: hrana, apa, aerul, lumina. Dacă propria-i conștiință nu participă la această realitate, bineînțeles ea se va rupe într-un fel de acest organism și se privează de această viață, de acest sprijin.

Dar, iată ceva ce este cu certitudine nou pentru mulți dintre voi. De multe secole, oamenii sînt prost educați, astfel încât n-au reușit să învețe care ar trebui să le fie atitudinea față de natură, față de acest corp cosmic din care fac și ei parte. Ei sînt neglijenți, grosolani, nu sînt atenți la acțiunile lor, nici la sentimentele sau gândurile lor și astfel introduc dezordinea în organismul cosmic, iar acesta încearcă să se apere dându-le câteva lecții.

Da, dacă nu suntem nici înțelepți, nici iubitori, nici respectuoși, deranjăm ceva în funcționarea corpului universal, suntem ca o tumoră localizată undeva în interiorul lui. Ce facem cu o tumoră? Chirurgical o operează, în ziua în care omul va înceta să deranjeze corpul universului - nu numai corpul său fizic ci și

corpul eteric și astral va fi sănătos, frumos, puternic, bogat și fericit. Sfântul Pavel spune: "Noi trăim și ne mișcăm în el, în el ne avem existența."

Da, suntem ca o celulă în corpul naturii, care este corpul lui Dumnezeu. De aceea, trebuie să ne gândim zilnic să ne armonizăm cu universul, cu locuitorii diferitelor sale regiuni, chiar dacă nu le cunoaștem, chiar dacă nu știm unde se găsesc. Oamenii au reușit să introducă puțină armonie în familiile lor, în orașele lor și chiar în diferitele țări, pentru că au înțeles că există un interes.

Da, ei sînt totuși destul de inteligenți și cumpătați, înțelegând că nu este avantajos să fii mereu pe picior de luptă. Dar toate acestea sînt motive egoiste ce nu dovedesc o adevărată înțelegere a armoniei. Acum ar trebui să căutăm armonia de dragul armoniei, din nevoia de a intra în simfonia universală. Astfel, veți putea deschide porțile forțelor și entităților luminoase ale naturii, care vor năvăli și se vor instala în voi. Să te armonizezi, înseamnă să te deschizi, iar această deschidere este condiția pentru ca forțele luminoase să pătrundă în voi.

Unii vor spune: "Da, dar cum să ne deschidem?" Este simplu: iubind. Când iubim, armonia se instalează în noi și atunci porțile se deschid și toate binecuvântările celeste vor intra în voi. În realitate, există cel puțin două metode de a lucra asupra armoniei. Prima este gândul: vă imaginați că sunteți de acord cu toate ființele care vă înconjoară. A doua este iubirea. Prima metodă este bună, dar nu este prea rapidă și nici prea eficientă; sînt necesari ani de zile pentru a reuși să gîndești că te afli în comuniune cu toate creaturile. În timp ce, cu iubirea, armonia se *realizează* instantaneu. Veți spune numai: "Vă iubesc" și asta-i tot, acordul se face dintr-odată.

Să te armonizezi, înseamnă să trimiți un surâs, o privire de iubire, proiectile de iubire tuturor creaturilor luminoase ale spațiului, spunându-le: "Oh, pe voi cei care populați imensitatea, vă iubesc, vă înțeleg, sînt în armonie cu voi." Nici nu știți, încă, tot ceea ce puteți face cu ajutorul iubirii. Vă gîndiți să o dirijați spre câteva creaturi terestre și bineînțeles, le puteți trimite gândurile, sentimentele, privirile; este bine, dar este prea puțin, căci nu se știe dacă ei vor profita, în timp ce, dacă vă veți trimite iubirea entităților sublime, acolo unde nimeni nu-și imaginează că ar putea fi trimis ceva, aceste entități se vor bucura să le primească și vă vor reda iubirea, amplificată de o sută de ori. Acestea sînt adevărate

schimburi, adevărata comuniune, fuziunea cu Sufletul Universal.

Unii care au trăit o mare iubire cred că au gustat din viața adevărată. Au gustat poate ceva măreț, frumos, dar în realitate toate pălesc, nimic nu se compară cu splendorile vieții divine. Da, pentru că emoțiile iubirii umane sînt întotdeauna mai mult sau mai puțin legate de egoism, de senzualitate, deci ele sînt legate de natura inferioară: de personalitate. Și tot ceea ce este legat de personalitate este departe de a fi ideal, perfect. Pentru a ajunge să-ți înalți iubirea până în regiuni divine, trebuie să fii liber, degajat de preocupări, de complicații și lipsit de calcule egoiste.

Inițiații sînt categorici: nu poți intra în școala lor dacă nu știi, înainte de orice, să lucrezi asupra armoniei. De aceea, foarte puțini dintre voi sînt într-o asemenea școală. Veți spune: "Dar cum, noi suntem deja într-o școală!" Da, din punct de vedere fizic sunteți numeroși, dar spiritual foarte puțini sînt aceia care au o mică deschidere. Când ființele au primit acest drept de a intra în Școala divină, acest lucru se vede, se simte: ele beneficiază de armonia celestă.

Pe vioara voastră (corpul fizic) sînt fixate patru corzi: sol-inimă, re-intelectul, la-sufletul și mi-spiritul. Da, cum veți face pentru a cânta dacă el este dezacordat?... Dacă doriți să fiți un bun violonist, capabil să scoateți sunete melodioase din aceste diferite corzi care sînt inima, intelectul, sufletul și spiritul, gândiți-vă zilnic cum să vă armonizați interior, să absorbiți, să respirați armonia. Când ea va pătrunde în toate regiunile ființei voastre și veți fi acordați ca un instrument, spiritul divin va veni să cînte în voi. ^,

Armonia este rezultatul uniunii dintre intelect, inimă și spirit. În momentul în care sufletul vostru va fuziona cu spiritul cosmic, veți gusta extazul: această strălucire care apare când sufletul omului se unește cu Spiritul, în acest foc intens, în această îmbrățișare, toate impuritățile sînt arse și veți fi, în sfârșit, eliberați, liberi... Veți zbura în spațiu, vă veți cufunda în armonia universală.

Cap.VIII LINIȘTEA , CONDIȚIE A ADEVĂRATEI GÂNDIRI

I

Adevărata putere a omului este aceea a gândului. O știți și voi, o știe o lume întreagă, căci gândul este acela care dirijează , care realizează, care creează. Dar, pentru a lucra, gândul are nevoie de anumite condiții și una dintre acestea, o condiție principală, este

liniștea. Iată ceea ce mulți oameni nu au înțeles bine, căci ceea ce ei numesc, de regulă, gând, nu este deseori decât o agitație a intelectului. Căutați defectele vecinului, vă întrebați cum să-l învingeți pe concurentul vostru, să faceți proiecte legate de cariera politică, și numiți toate aceste lucruri "gânduri"! Ei bine, nu, aceasta este, în realitate, consecința propriilor instincte, capricii sau ambiții... se poate numi cum vreți, numai "gândire" nu!

Este o greșală să credeți că, prin discuții, prin confruntări și controverse, gândul se dezvoltă. Ceva se dezvoltă și în acest caz, dar nu este vorba despre gândirea pură. De aceea, meditația este un exercițiu atât de greu pentru majoritatea oamenilor: căci, ei nu știu ceea ce este în realitate gândirea și nici nu se pricep cum să o folosească. Ei își închipuie că pot intra oricum în lumea tăcerii, fără nici o pregătire prealabilă, cu o zornăitoare ce va tulbura, de fapt, liniștea. Așa se și întâmplă, căci gândul lor, prost stăpânit, tulbură liniștea: el oscilează la dreapta sau la stânga, tulburând tot ceea ce întâlnește în cale.

Regiunea adevăratei gândiri este planul cauzal, adică mentalul superior; cu cât gândul coboară și se îndepărtează de aceste înălțimi, cu atât el este obstrucționat și deformat. Ori, ca să poată face față tuturor problemelor vieții zilnice cu care se confruntă, gândirea omenească este obligată să coboare și să se îmbrace cu haine groase; sub acoperirea acestora, ea devine, cu siguranță, de nerecunoscut și slăbește văzând cu ochii. Gândirea este atotputernică numai în înalt; imediat ce ea coboară în regiunile intelectului (planul mental interior) și ale inimii (planul astral), ea se acoperă de impurități, pierzându-și puritatea, adică aproape întreaga ei forță de acțiune. Dacă vreți ca gândirea voastră să-și regăsească adevărata putere, ca să meditați, ca să vă legați de Cer, trebuie să urcați până în planul cauzal, unde domnește liniștea absolută.

Observându-vă cu atenție, veți constata că, urcând pe piscurile munților spirituali, vă veți simți din ce în ce mai ușurați; ordinea divină se restabilește în voi și veți simți imediat, ca și cum toate celulele organismului vostru s-ar armoniza. În această liniște, armonie, gândirea liberă își ia avânt, zboară în spațiu, se aruncă în oceanul luminii. Nimic nu-i poate împiedica zborul, căci ea are aripi puternice. Dimpotrivă, cu cât veți coborî la șes, vorbind în sens spiritual, cu atât mai mult zgomotul se va instala, în gândurile și sentimentele voastre, iar dacă veți încerca să vă concentrați asupra Creatorului, a Mamei Divine, nu o veți putea face. Este ca și cum ați fi atacați de o haită de lupi, luptând să scăpați de colții lor, dar,

adesea, acest lucru este în zadar. Ah, da, voi spuneți că meditați, dar numai bunul Dumnezeu știe ce este în mintea voastră când rămâneți în liniște; cine poate ști dacă v-ați dirijat gândurile spre planurile superioare!... Care sînt subiectele, imaginile și amintirile asupra cărora v-ați oprit? Mereu, asupra a ceea ce este pămîntesc: cum ați mâncat, ce ați băut, cum v-ați certat sau îmbrățișat... Din cauza acestei gălăgii, nu ați reușit, nici măcar pentru câteva minute, să vă concentrați gândul până în regiunile sufletului și spiritului.

Atât timp cât veți rămâne în planurile astrale și mental inferioare, veți fi tensionați, agitați, nu veți găsi niciodată liniștea necesară unei activități spirituale. Natura gândurilor și a sentimentelor obișnuite produce aceste efecte și este perfect normal. Trebuie să cunoaștem bine natura fiecărui lucru. Așa cum chimiștii studiază natura și proprietățile elementelor fizice, tot așa trebuie să studiați și voi natura și proprietățile elementelor psihice. Tensiunea, excitarea, dezordinea se află tocmai în natura gândurilor și sentimentelor interesate, egoiste. Oricâte eforturi veți face ca să meditați, nu veți reuși atât timp cât nu vă veți strădui să introduceți liniștea în voi.

A gândi înseamnă, înainte de toate, să fii în stare să te descotorosești de preocupările zilnice, ca să te poți concentra, într-o manieră dezinteresată, asupra unui subiect filozofic, spiritual. Gândul trebuie să ne ajute să progresăm pe calea înțelegerii ființei omenești, a universului, a lui Dumnezeu-însuși. Iar această înțelegere nu se obține prin lectura unor cărți sau prin conversații. Numai în liniște, știința imemorială ce zace în cele mai ascunse cotloane ale ființei noastre va pătrunde, încet-încet, în conștiință. Omul, microcosmosul, reflectare a macrocosmosului, este depozitarul memoriei întregii lumi. În el zac arhivele universului, ce sînt reprezentate în Arborele sefirotic prin sefirotul Daath, știința. Daath este materia originală, primordială, asupra căreia, la începutul lumii, Dumnezeu și-a dirijat suflul dându-i viață. Materia este capabilă să conțină memoria, tocmai datorită faptului că ea este substanța Creației. Iar spiritul trezește această memorie, mîngîind materia, așa cum adierea vîntului produce mișcarea norilor. Liniștea pregătește în noi condițiile trezirii acestei memorii originare.

Un instructor ne poate da sfaturi pentru evoluția noastră, ne poate destăinui un lucru extrem de util: binefacerile liniștii. Deci, trebuie să ne obișnuim să îndrăgim concentrarea, meditația.

Mai întâi, câteva minute, apoi, încet-încet vom prelungi această stare... până când vom intra, cu adevărat, în regiunile celeste unde vom lucra: vom atinge, vom mișca, vom deplasa materiale și curenți în întreg universul. Căci gândul care ne permite să înțelegem, ne va permite și să acționăm, el fiind mai mult decât o simplă capacitate cognitivă: el este cheia tuturor lucrurilor, bagheta magică, unealta atotputerniciei.

Deci, atunci când ați reușit să vă degajați gândul de tot ceea ce îl poate înlănțui, ținându-l sub control, în acel moment îl veți putea orienta în regiunea unde vreți să lucrați: veți regla, armoniza astfel particulele și curenții din voi și din întreaga lume. Dați ordine, vă concentrați asupra unei idei sau a unei imagini, menținând-o, iar aceasta va lucra, va găsi materiale noi și le va ordona.

Vă dau un exemplu. Sunteți într-o barcă, pe mare, și vă amuzați agitănd un băț, circular, în valurile mișcătoare. Creați unde circulare și la început există numai câteva frânturi de cercuri ce se formează... Continuați și, încet-încet, veți pune în mișcare bărci, apoi vase și, în sfârșit, vapoare de mare tonaj. Să interpretăm această imagine. Prin gând, produceți o mișcare armonioasă în oceanul eteric, iar aceste unde antrenează, puțin câte puțin, materiale, entități, inteligențe, inimi... Nu mă credeți? Atunci încercați... Da, ați facut-o câte cinci minute, din când în când, și evident că nu ați obținut nici un rezultat. Fiindcă nu ați perseverat. Ce credeți că puteți face în cinci minute?

Dacă, în momentele noastre de întâlnire, vă veți obișnui să trimiteți mereu aceleași gânduri luminoase în oceanul eteric - fraternitatea universală, împărăția Domnului - într-o bună zi veți antrena întreaga lume... încet-încet, toți se vor trezi având aceleași idei. De altfel, acest lucru s-a produs: din ce în ce mai mulți oameni vorbesc pe limba noastră, ne prezintă ideile.

Fericiți vor fi aceia care au înțeles cât de necesar este să învețe să părăsească regiunile inferioare ale gândurilor și sentimentelor, apropiindu-se de Sursa divină, căci aici vor găsi elementele necesare unei adevărate activități, trăind o adevărată viață.

■

Străduiți-vă să înaintați mereu în planul conștiinței și cercetați-vă posibilitățile. Cerul nu vă va părăsi niciodată, el vă va întinde o mână, vă va arăta drumul, vă va oferi noi posibilități de explorare, comori ale inspirației. A venit vremea să treceți la

treabă, căci tot ceea ce ați cucerit în spiritul și în sufletul vostru, la nivelul conștiințelor sau virtuților, le veți duce cu voi, într-o bună zi, în cealaltă lume și le veți avea și atunci când veți reveni, într-o nouă reîncarnare. Aceia care nu muncesc ca să obțină calități spirituale vor pleca în lumea de dincolo cu mâinile goale; căci, o știți deja, noi nu plecăm de pe pământ cu mașinile, cu fabricile, cu hainele sau cu bijuteriile care ne aparțin. Dacă nu am făcut nimic ca să adunăm bogății spirituale, vom pleca complet dezgoliți, săraci, mizerabili, și nu vom fi primiți în Cer cu prea mare considerație. Da, forul vostru interior trebuie explorat, căci acolo veți găsi elementele cele mai prețioase pentru împlinirea și evoluția voastră.

Această muncă nu o puteți face decât în timpul meditației, în liniște. Atunci când veți reuși să alungați gândurile și sentimentele neplăcute, introducând în voi calmul, armonia, rămâneți nemișcați și încercați chiar să imobilizați gândul; nimic altceva nu trebuie să vă mai traverseze mintea, nici un alt gând sau imagine, ca și cum timpul s-ar fi oprit. Numai conștiința voastră trebuie să fie acolo trează, vigilentă.

În realitate, ceea ce oprim sînt mișcările naturii inferioare, în timp ce natura superioară, dimpotrivă, începe să vibreze, să strălucească. Dar, această mișcare vibratorie este atât de intensă încât are aparența imobilității. Știu că nu puteți înțelege ceea ce vă spun acum. Veți înțelege ceva din punct de vedere intelectual, dar nu veți putea înțelege cu adevărat decât atunci când veți reuși să faceți voi înșivă această experiență.

Eul superior așteaptă ca să se exprime, înlocuind eul inferior. Dar, nu este prea ușor, căci eul inferior nu-și părăsește de bună voie teritoriul; el este mereu prezent, gesticulând, urlând, încercând să se impună. De aceea, Eul superior se manifestă atât de rar; el trebuie să aștepte ca eul inferior să obosească, cedându-i locul... Și, când acest lucru se petrece, nu durează mult, căci eul inferior își revine rapid, este neobosit, și își reia poziția cu zgârieturi, cu mușcături și sabotaje. Ce face Eul superior în acest timp? Rămâne inactiv? Ah nu, el nu își încetează activitatea, căci participă la lucrarea spiritului universal.

Dar omul, care nu se cunoaște pe sine, nu știe că, în măsura în care participă prin Eul său superior la viața divină, participă și la lucrarea Divinității. El nu-și poate da seama de ceea ce se întâmplă în sferele superioare ale ființei sale, căci nu are legături conștiente cu ele, și tocmai asupra lor trebuie să lucreze.

Omul este locuit de Spiritul Divin, și dacă el trebuie să se

pună în slujba lui, nu înseamnă că trebuie să-1 întărească, căci Spiritul este deja puternic, și nici să-1 purifice, căci el este o scânteie vie. Omul trebuie să-i netezească drumul, și în acel moment Spiritul Divin îi va da lumina, pacea, iubirea Sa. Iată care ar trebui să fie munca voastră în timpul meditației.

În timpul vieții trebuie să învățați cum să introduceți în voi liniștea Eului superior. Când știți că veți avea de suportat o discuție dificilă ce riscă să degenereze și să vă agite prea mult, încercați să vă liniștiți și rugați-vă... În acel moment, vă veți simți detașați și la adăpost de intrigi și meschinării, pentru că adevărata liniște nu asigură condițiile care îi convin personalității, în liniște, personalitatea își pierde mijloacele de acțiune, este paralizată.

Învățați să vă detașați, lăsând loc liber naturii voastre divine, Eului vostru superior, spunându-i: "Iată, tot ceea ce am, îți aparține, folosește-te de mine, îți stau la dispoziție". Cineva se va întreba: "Dar la ce pot servi toate aceste lucruri?" Ei bine, trebuie să știți că un adevărat spiritualist nu-și pune niciodată o asemenea întrebare, căci punând-o demonstrezi că nu ai nici o urmă de intuiție în privința adevăratei științe, adevăratei filosofii. Acela care se hotărăște să i se dedice cu toată ființa sa, îi oferă principiului divin posibilitatea să lucreze, să se exprime prin intermediul său. De aceea, Iisus spunea: "Tatăl meu muncește și eu muncesc odată cu El". Iisus putea pronunța aceste cuvinte pentru că a oferit tot ce avea Tatălui Ceresc; l-a cedat locul în propria-i ființă, deci el i se putea alătura în munca pe care acesta o făcea. El mai spunea: "Tatăl meu și cu mine Una suntem", cuvinte ce au aceeași semnificație.

Dacă veți ajunge să cedați primul loc din voi Eului superior, veți participa deja la munca cosmică a lui Hristos, a lui Dumnezeu-Înșuși. Da, este ceva misterios, o activitate ce se desfășoară într-o altă sferă, deseori chiar fără știrea noastră. Atunci când suntem absorbiți de grijile zilnice, nu știm ce face spiritul în noi. Dar, poate că într-o zi, când creierul nostru se va dezvolta suficient, veți deveni conștienți de această muncă a spiritului vostru în univers. Pe moment, este important să restabiliți legătura cu el și acest lucru ar trebui să fie singura noastră preocupare în timpul meditațiilor: să-i calmăm pe locuitorii din noi și, în liniște, să ne regăsim Eul superior care este Dumnezeu-Înșuși, în același fel în care participați la viața de familie, la viața socială, sau a țării în care trăiți, cu atât mai mult ar trebui să învățați să participați la viața cosmică, în timpul rugăciunilor, a meditațiilor, a cântecelor, ar trebui să știți că puteți participa la viața cosmică, dar cu condiția să fiți conștienți de regulile

care vă sînt date, ca să faceți o lucrare spirituală cu ajutorul gândului.

De ce trebuie să vă imaginați că numai un cosmonaut sau o rachetă poate călători și lucra în cosmos? Pămîntul călătorește, traversînd Spațiul eteric, antrenat de soare, iar noi ne găsim pe pămînt ca într-o navă spațială care-și urmează drumul printre stele. Acest lucru ne transformă în cetățeni cosmici capabili să participe, conștienți, luminoși, la viața universală. Este timpul să părăsim noțiunile limitate ce ne sînt transmise prin educație de către societate; trebuie să îmbrățișăm concepte mai vaste, mai largi, mai mărețe: să participăm la lucrarea cosmică a luminii, conduși de Hristos.

Dacă ne dăm osteneala să aprofundăm fraza lui Iisus: "Tatăl meu muncește și eu muncesc odată cu El", vom vedea că ni se deschid orizonturi nelimitate, în loc să faceți acest lucru, voi îl lăsați pe Iisus să muncească cu Tatăl său, ocupându-vă cu tot felul de prostii sau găinării. Veți replica: "Dar există o asemenea distanță între Iisus și noi! El este Hristos, este perfect, în timp ce noi... doar orgoliul nostru își imaginează că putem face aceeași muncă ca a lui..." Bine, gândiți cum vreți, dar Iisus gîndește altfel; el spune: "Fiți perfecți, precum Tatăl vostru Ceresc este", sau: "Acela care va îndeplini poruncile mele, va face aceleași fapte pe care le-am făcut și eu, dar le va face cu mult mai mari". De aceea, eu vă spun: creștinii sînt niște leneși. Ei îi lasă pe toți să creadă că nu pot face singuri, din cauza umilinței, cea mai bună lucrare adresată oamenilor; aceea de a participa la munca Domnului. Ah nu, deloc, nu este umilință, ci lene! Creștinii sînt mult mai aproape de mentalitatea mulțimii mediocre decît de spiritul lui Hristos și al marilor Maestri.

Da, asemenea lui Iisus, Inițiații care au conștiința trează participă fără încetare la lucrarea Domnului. Și, dacă voi veți dori să participați la această lucrare, vă voi oferi o nouă metodă. Rămîneți, la început, un timp mai îndelungat nemișcați, și în liniștea ce s-a instalat, începeți să vă înălțați, prin gând, imaginându-vă că vă părăsiți, încet-încet, corpul fizic, ieșind prin acea deschizătură ce se află în creștetul capului. Veți traversa corpurile cauzal, budic, atmîc și, odată ajunși aici, vă veți lega cu Sufletul Universal, participînd la lucrarea sa, în toate regiunile lumii, în același timp. Poate că voi nu veți fi conștienți de ceea ce faceți în acele momente, dar spiritul vostru știe foarte bine ceea ce face.

Cap. IX CĂUTAREA LINIȘTII, CĂUTAREA CENTRULUI

A nu face zgomot nu reprezintă un scop în sine, ci doar o condiție preliminară, necesară pentru a atinge o altfel de liniște, liniștea

interioară, adică în realitate... armonizarea diferitelor stări ale voinței care se manifestă în interiorul nostru. Aceste "voințe" sînt multiple: inima, intelectul, ochii și urechile, stomacul, abdomenul, sexul, brațele, picioarele... Toate au nevoie de câte ceva și cer, iar aceste cerințe sînt deseori contradictorii. Pentru a restabili ordinea, ar trebui să chemăm o forță capabilă să le armonizeze, să le orienteze, în vederea unei activități: adică o inteligență, un cap care conduce și prezidează totul. Celulele organelor noastre și entitățile care le locuiesc nu ascultă decât de cap, ele nu recunosc pe nimeni altcineva; între ele se răzbună, se sfâșie, dar cum există o lege în univers, conformă căreia inferiorul trebuie să asculte și să i se supună superiorului, ele se înclină în fața autorității capului.

Capul este un principiu inteligent care posedă facultăți superioare celorlalte organe. Când capul, principiul suprem, este aici, totul i se supune, și dacă el cere să se facă ordine, pace, liniște, nimeni nu mai spune nimic, sentimentele tac, chiar gândul tace, singura care supraviețuiește este conștiința. Acela care reușește să stabilească liniștea în el, intră în contact cu Sufletul Universal, vibrează la unison cu el și înțelege, simte... Nu, în realitate ceea ce descoperă este peste aceste cuvinte, este inexprimabil, trebuie trăit.

Zilnic facem eforturi pentru a regăsi capul, adică acea inteligență divină care este închisă în noi, pentru moment, și căreia trebuie să-i redăm libertatea.

După ce am realizat acea liniște minunată, nimic nu ne va împiedica să reluăm munca și să repunem în acțiune inima, intelectul, picioarele, brațele, chiar și limba! Dar, înainte de toate, trebuie ca mintea, capul să fie bine inspirate, în tot ceea ce vom întreprinde: astfel încât gândurile, dorințele noastre, senzațiile, emoțiile să fie orientate de o voință superioară, de spirit.

Putem prezenta această problemă și altfel, spunând că liniștea apare atunci când viața periferiei se rotește în jurul unui centru, într-adevăr, de ce mergem dimineața să privim răsăritul soarelui? Pentru că este un exercițiu care ne permite să ne găsim propriul centru. Soarele este centrul unui sistem pe care el îl susține, îl organizează și-l însuflețește. Dacă mișcarea planetelor în jurul soarelui este considerată imaginea armoniei universale, acest fapt se datorează tocmai rotirii planetelor în jurul unui centru care menține echilibrul. Dacă ar dispărea din locul său, s-ar instala haosul. La fel se întâmplă și cu noi: atât timp cât nu avem un centru care să ne mențină, să ne echilibreze și să ne coordoneze mișcările de la periferie, nu putem avea o viață și o activitate armonioasă, constructivă.

În momentul în care vă concentrați pe soare, gândiți-vă că trebuie să găsiți centrul în voi înșivă. Contemplarea soarelui nu poate fi un exercițiu profitabil decât dacă îl înțelegeți să găsiți în voi centrul: Soarele vostru care este atotputernic, înțelept, atotcunoscător, iubirea universală; apropiați-vă zilnic de el. Atât timp cât rămâneți departe de centru, sunteți la bunul plac al celor mai haotici și contradictorii curenți.

Bineînțeles, suntem deseori obligați să abandonăm centrul, pentru a ne urma activitățile periferice. Da, dar trebuie să știm să ne îndepărtăm de centru, pentru că este necesar, dar acest lucru nu înseamnă că trebuie să tăiem și orice legătură cu el. Dimpotrivă. Cu cât aveți mai multe activități în lume, adică la periferie, cu atât mai mult trebuie să vă întăriți legătura cu Centrul, cu Spiritul, căci din el primiți energia, lumina, pacea de care aveți atâta nevoie, ca să duceți la bun sfârșit lucrarea voastră. Astfel, nu numai că sunteți alimentați fără întrerupere, dar deveniți și voi înșivă un centru pentru celelalte creaturi de la periferie, făcându-le să beneficieze de tot ceea ce ați primit mai bun. Atât timp cât nu ați înțeles această lege, veți fi mereu zguduiți și nefericiți.

Unii vor spune: "Dar nu-mi pot părăsi soțul (sau soția) pentru a pleca în căutarea centrului! Suntem împreună și ne vom despărți." Ei bine, rămâneți împreună, nu vă despărțiți. Dar, dacă într-o bună zi nu veți mai avea nimic bun să vă dăruiti unul altuia, pentru a vă schimba, pentru a vă îmbogăți sufletește, atunci vă veți despărți, dar vă veți despărți definitiv! Cum să-i faci pe oameni să înțeleagă că iubirea adevărată nu înseamnă să rămână lipiți unul de altul, fără să se despartă nici măcar o secundă? Din contră, acela care vrea să-și ocrotească iubirea, știe că trebuie să călătorească din când în când. Spuneți-i acestei călătorii cum doriți: rugăciune, meditație, contemplație, căutarea liniștii, a capului, a centrului, a Izvorului, căutarea lui Dumnezeu. Această călătorie vă va permite să aduceți cadouri ființei iubite: soțului, soției, copiilor. Care sînt aceste cadouri? O viață mai curată, mai armonioasă, mai plină de poezie.

De câte ori nu v-am spus să observați întâmplările trăite zilnic, pentru a înțelege legile vieții interioare! Ce fac tații (capii de familie) în anumite țări sărace? Caută de lucru în străinătate, pentru că ei știu că rămânând acasă nu vor reuși să câștige destui bani pentru a-și hrăni familia. Ei își iubesc familia, și totuși o părăsesc tocmai pentru că o iubesc: dacă nu ar părăsi-o, ar muri cu toții de foame. Și ce mai face un tată de familie obișnuit? În fiecare dimineață pleacă de acasă pentru a câștiga banii care să-i permită să ofere familiei sale

tot ceea ce îi este necesar. Ei bine, aceste fapte trebuie să vă lămurească asupra legilor vieții interioare, în unele domenii, oricare ar fi ele, dacă dorim cu adevărat să fim utili celor din jur, dacă vrem să le aducem abundență, fericire, trebuie să-i pășim un moment pentru a merge la un loc care se numește străinătate, muncă, centru sau liniște.

V-am spus că numai aceia care se iubesc știu, cu adevărat, ce este liniștea. Forța sentimentului lor le aduce împlinirea pe care nici un cuvânt nu-1 poate exprima și de aceea ei rămân multă vreme fără să spună nimic, trăind mult mai intens viața. Dar, în majoritatea cazurilor, această iubire nu durează, ei nu știu să o prelungească. Și într-o bună zi liniștea care se instalează între ei este doar indiferență, ranchiună și chiar ură. De ce? Pentru că și-au trăit iubirea într-un mod egoist și limitat: s-au concentrat unul asupra celuilalt, oferindu-și imediat ce aveau mai bun, fără să se gândească că ar fi trebuit să se reînnoiască, căutând zilnic să obțină noi comori, o nouă frumusețe, o lumină nouă. Acum ei au ajuns la saturație și nu se mai pot iubi.

Deci, dimineța când contemplați soarele, gândiți-vă că apropiindu-vă de centrul universului vă apropiați de propriul centru, în apropierea soarelui deveniți mult mai vii, pentru că soarele este focul vieții, în fiecare dimineță apropiați-vă de soare, spunându-vă că puteți capta o sclipire, o flăcăre pe care o ascundeți în voi. păstrând-o ca pe o comoară neprețuită. Datorită acestei flăcări, viața noastră va fi purificată, sublimă și peste tot unde veți merge veți aduce cu voi puritatea și lumina.

Găsim în ritualurile religiilor ortodoxe un reflex al acestei cerințe interioare. Cu ocazia unora dintre sărbători, și mai ales cu ocazia Sfintelor Paști, credincioșii au toți câte o lumânare în mână. În momentul ceremoniei, preotul care oficiază slujba aprinde o lumânare și apoi, cu flacăra ei, aprinde lumânarea ajutorului său și astfel, încet-încet, fiecare aprinzându-și lumânarea de la flacăra vecinului său, va ajuta la luminarea bisericii. Totul a plecat de la o singură lumină, care le-a aprins simbolic pe toate celelalte! Iată ceea ce simbolic ar trebui să facem noi. Apropiindu-ne de centru, de soare, ar trebui prin gândurile noastre să aprindem lumânarea și astfel întreaga lume va fi luminată într-o bună zi. În fața soarelui, care este atât de luminos și strălucitor, cum am putea rămâne întunecoși?

Cap. X VERBUL DIVIN ȘI CUVÂNTUL

Încercați să vă bucurați de toate aceste momente de liniște pe care le observați în timpul conferințelor, pentru a putea face o

adevărată muncă de creație cu ajutorul gândului. Să nu uitați, niciodată, că această muncă cu ajutorul gândului este cea mai importantă, căci datorită ei veți ajunge să vă apropiați, puțin câte puțin, de idealul la care aspirați. Prin rugăciunile voastre, prin meditații, zilnic adăugați câte un element la ceea ce ați construit, zilnic, câte o cărămidă, puțin ciment, un lemn, un cui, și este formidabil! Ce bucurie să simțiți că acționați, că înaintați! Dacă veniți zilnic la întâlnirile noastre, cu această conștiință a muncii pe care trebuie să o faceți, nu ați mai aștepta nerăbdători să întrerup liniștea pentru a vorbi. Căci, ce reprezintă cuvântul în comparație cu această liniște? Cuvântul este foarte limitat, cea mai mare parte a cuvintelor fiind inventate de oameni obișnuiți, pentru nevoi obișnuite. Există câțiva termeni pentru a exprima relațiile filozofice sau mistice, dar atât de puțini! Deci, pentru a comunica experiențele spirituale, deseori se tace, le exprimăm doar printr-o privire, printr-un gest, căci simțim că vorbele sînt neputincioase. Veți spune: "Dar atunci, vorba este inefficientă?" În măsura în care se suprapune Verbului Divin, adică este viu, impregnat de viața spiritului, cuvântul este puternic și acționează, dar atât, deci el singur nu aduce prea multe, este ca un recipient gol.

Verbul Divin aparține lumii spiritului, al gândirii creatoare. Acela care gîndește, zămislește, în momentul în care gîndiți, putem spune că vorbiți și această vorbă nerostită care acționează este magică: este Verbul Divin. Verbul Divin este deci un cuvânt care nu a coborât în planul fizic: este acolo, real, viu, dar imposibil de auzit, el se manifestă în lumea invizibilă prin culori, forme, sonorități îninteligibile pentru toți, în timp ce cuvântul care se exprimă în planul fizic prin modalități proprii unui limbaj particular nu poate fi înțeles decât de cei care vorbesc acea limbă. Deci, iată care sînt greutățile!

Limbajul universal este Verbul Divin. Dacă doriți, în interior, din toată inima, din tot sufletul, chiar și plantele, păsările, insectele, planetele, stelele vor înțelege, căci limbajul inimii și al sufletului este înțeles peste tot în natură. Chiar dacă nu vorbește același limbaj cu voi, un suflet sensibil, receptiv, vă va înțelege gândurile, dorințele, le va simți. Există ființe foarte evoluat, foarte sensibile care sesizează un gând în momentul în care acesta a fost formulat. De altfel spiritele luminoase, îngerii, nu-și vorbesc și nu ne vorbesc nici nouă, ele emit unde și aceste unde noi le traducem prin cuvinte.

Deci, este clar: mai întâi voi gîndiți, simțiți și toate acestea reprezintă Verbul Divin. Apoi veți căuta forma pentru a învâli aceste verbe; și această formă este cuvântul, cuvântul pe care îl alegeți dintr-un limbaj determinat. Voi sunteți capabili să utilizați aceste cuvinte mai

mult sau mai puțin bine, în timp ce Verbul Divin își găsește întotdeauna, cu rapiditate, în planurile invizibile o expresie adecvată, pe care toate creaturile o înțeleg, chiar și îngerii și arhangheli.

Cuvântul este deseori începutul tuturor neînțelegerilor: nu știm cum să ne găsim expresiile, pentru a putea comunica, și ajungem să nu mai vedem foarte clar nici în noi înșine pentru a ști ce trebuie să spunem. Cuvântul nu poate fi însuflețit, puternic, atât timp cât nu se lasă impregnat de Verbul Divin, pentru a putea exprima cu exactitate ceea ce sufletul și spiritul sînt pe cale să trăiască, într-o zi, oamenii nu vor mai comunica prin vorbe ci prin lumină, prin culori, prin sunete ce vor emana din ei, și imediat se vor face înțeleși. Adesea, când un om suferă lângă noi, îi simțim durerea, fără ca el să se fi plâns de ceva. Iar când va fi dilatat de fericire, veți simți imediat. Suferința și bucuria sînt un limbaj pe care-l sesizăm fără a avea nevoie de cuvinte, iar acest limbaj nu înșală.

Verbul Divin este sinteza tuturor expresiilor vieții interioare a omului, a tuturor emanațiilor produse de gânduri, de sentimente. Și, în acest sens, putem spune despre Verbul Divin că se opune deseori cuvântului. De câte ori cuvântul, în loc să reflecteze cu fidelitate adevărul, nu este folosit decât ca să trezească oamenilor anumite reacții sau sentimente, pe care unii au interesul să le amplifice, ca să-și atingă scopurile: încrederea în ei, neîncrederea în ceilalți, etc.

Dar, înțelegeți-mă bine, scopul meu nu este de a subestima cuvântul, ci din contră, de a vă arăta în ce condiții el devine eficient, magic. Gândul zămislește mai întâi de toate lucrurile, în înalt, apoi cuvântul le concretizează, schițând anumite linii de forță în jurul cărora particule de materie vin să se așeze în ordine. De aceea, cuvântul este necesar pentru realizarea gândurilor și dorințelor noastre în planul fizic. Da, dar pentru ca aceste gânduri și dorințe să se realizeze prin intermediul cuvântului, trebuie să cunoașteți, mai întâi de toate, o lege. Să facem o comparație: cuvântul, dacă vreți, este ca țeava puștii, iar gândul sau dorința reprezintă glonțul. Dacă nu puneți glonțul pe țeava, puneți ochii și apăsați pe trăgaci, nimic nu se va întâmpla. Dar, dacă pușca nu are țeava, nu puteți orienta glonțul. Țeava determină direcția, glonțul puterea. Este necesar, înainte de toate, să avem gânduri și sentimente puternice, arzătoare, și apoi, prin cuvânt, să le orientăm încotro dorim. Energia psihică și cuvântul sunt, amândouă, necesare.

Dar, cuvântul nu trebuie subestimat, căci el este și cel

care echilibrează tensiunea interioară, ceea ce este foarte important. Când vă rugați, în liniște, când meditați, acumulați energii psihice și este bine să dați apoi un impuls acestor energii prin cuvânt. Dacă nu o faceți, puteți provoca tulburări: prea multe forțe acumulate, prea multe tensiuni vă pot amenința echilibrul. Cuvântul este tocmai modul de a da acestor forțe posibilitatea de materializare, de manifestare, de acționare. Dacă energia psihică acumulată în forul vostru interior nu poate fi protejată, ea va exploda pe loc, iar voi veți deveni victimele ei. De aceea, trebuie să protejați această energie, să-i dați un scop, și tocmai acesta este rolul cuvântului. Când veți simți că ați reușit să intrați în contact cu energiile cele mai pure ale lumii vizibile, prin intermediul gândului, nu vă opriți, pentru că mai aveți încă ceva de făcut. Pronunțați cu voce tare câteva formule: "Să fie pe pământ precum în Cer" sau "Fie ca împărăția Domnului și Dreptatea Sa să se împlinească pe pământ!". Astfel, veți putea da un sens, o orientare acestor energii, efectuând o lucrare binefăcătoare pentru întreaga lume. Cunoașterea acestor legi este baza muncii spirituale.

Atunci când un Inițiat meditează în liniște, el încarcă, acumulează forțe, și de aceea, când începe să vorbească vorbele sale sînt pline și însuflețite, înainte de a vorbi, trebuie să ne legăm de Verbul Divin care este iubire și putere. Verbul Divin este originea tuturor lucrurilor, izvorul tuturor, este adevărata putere. De aceea cuvântul trebuie să-i urmeze mereu Verbului Divin. Trebuie ca spiritul să fie mereu prezent, vigilent; astfel, veți înțelege mai bine lucrurile și le veți exprima mai bine, simțind că trăiți ceea ce spuneți.

Acum, vă voi repeta faptul că nu trebuie să contactați numai pe ceea ce vă spun în planul fizic, căci este foarte puțin. Iar eu pot lipsi o vreme, în timp ce, alături de Verbul Divin, vă pot vorbi la nesfârșit. Da, când sînt singur, la mine acasă, pe munți sau într-o călătorie, eu vă vorbesc fără încetare...În viața mea nu există nici femei, nici copii, nici afaceri, eu mă pot dedica în întregime vouă, tuturor oamenilor de pe pământ, sfatuindu-vă, luminându-vă, ajutându-vă, ușurându-vă. Iar, dacă nu primiți nimic din ceea ce eu vă trimit, înseamnă că voi nu credeți decât în cuvântul fizic. Nu, trebuie să începeți să vă exersați aici, când suntem împreună: în loc să vă neliniștiți de prelungirea momentelor de liniște, învățați să vă dezvoltați antenele, simțind că Maestrul vostru se gîndește la voi, la viitorul vostru; încercați să ghiciți ceea ce el vă pregătește, unde vrea să vă îndrepte pașii... Există lucruri pe care el nu le poate exprima în planul fizic; nici nu ar avea acest drept, căci cuvintele îi pot fi profanate de unii. De aceea, el le lansează în lumea invizibilă, unde numai aceia care sînt

sensibili și pregătiți le vor putea capta, ca să avanseze pe calea spirituală.

Cap. XI CUVÂNTUL NEROSTIT AL MAESTRULUI

I

La fiecare din întâlnirile noastre așteptați să vă adresez câteva cuvinte. Dar eu nu vă pot îndeplini mereu dorințele, nici nu ar fi bine. Nu putem vorbi în continuu, căci apar neajunsuri: de altfel, este și obositor pentru acela care vorbește... și, de două ori mai obositor pentru acela care ascultă! Primul este epuizat, al doilea este sătul de atâta ascultat. Deci, nu este recomandabil să ne epuizăm. Cuvintele își au utilitatea lor, iar tăcerea pe a ei. Când cineva vă vorbește, unele din capacitățile voastre cerebrale se activează, iar când persoana respectivă tace, alte capacități vor intra în joc. De exemplu, o femeie își vede soțul tăcut, gânditor, și îl privește ca să ghicească ce îi trece acestuia prin minte: pe unde a fost, ce i s-ar fi putut întâmpla... și astfel ea devine mai sensibilă, mai atentă...

Aceste calități, pe care le putem dezvolta lângă un om, ar deveni mai folositoare dacă le-am putea dezvolta alături de un Inițiat! Când aveam întâlnirile de vară în Bulgaria, lângă cele șapte lacuri de pe Rila, ne adunam zilnic în jurul focului, lângă Maestrul Peter Deunov. Cântam, Maestrul ne spunea câteva cuvinte, dar de cele mai multe ori el rămânea tăcut, în meditație, îl priveam și gândeam: "La ce se gândește el? unde este?". Astfel, în aceste perioade de liniște, m-am obișnuit să mă leg de el, apoi, încet-încet, mi-am dat seama că multe din gândurile, din senzațiile și emoțiile lui veneau spre mine. Totodată, am înțeles că ne instruia fără să ne spună vreo vorbă. Veți spune: "Dar, în liniște nu înveți nimic, nu auzi nimic!". Da, aparent așa este, dar în realitate sufletul este acela care primește. Sufletul discipolului vede, simte și înregistrează tot ceea ce emană sufletul și spiritul Maestrului său. Dacă discipolul nu află imediat ceea ce sufletul său a captat, înseamnă că este nevoie de un răgaz, pentru ca acesta să transmită creierului, imprimând totul în conștiință. Dar, într-una din zile, totul va ieși la iveală, sub forma gândurilor, a descoperirilor, a reminiscențelor, iar discipolul nici măcar nu va bănui originea noilor sale cunoștințe.

În realitate, fiecare ființă omenească este în interiorul ei păstrătoarea tuturor cunoștințelor din univers. Această cunoaștere, ce este depozitată undeva, în profunzimea ființei, nu se mișcă, nu vibrează, pentru că nu îi sînt oferite condițiile necesare; deci îi rămâne inaccesibilă vreme îndelungată. Veți replica: "Dar, cum se poate așa

ceva?" Oh, aici este o poveste întreaga. De când a părăsit Veșnicia, ca să coboare în materie, ființa omenească a parcurs un drum lung, în timp și în spațiu. Acesta nu a fost pentru ea decât o aventură cu peripeții dramatice, în cursul căreia a câștigat experiență, a învățat multe, dar și-a pierdut din lumină și din cunoașterea originală. Sau, mai exact, această cunoaștere a fost acoperită, încet-încet, de structuri cenușii și opace, iar acum ea nu și-o poate regăsi decât în anumite condiții.

Pentru aceia care, în reîncarnările anterioare au urmat drumul inițierii, este mult mai ușor să-și recapete cunoașterea. Este suficient să citească sau să audă anumite idei, expresii, să intre în contact cu un Inițiat, cu un Maestru spiritual, pentru ca spusele a acestuia, prezenta sa. să-i trezească un ecou în suflet, ca o reminiscență. Da. câteva cuvinte, o prezentă, sînt suficiente ca să declanșeze aceste amintiri. Apoi, ei nu mai au atîta nevoie de instrucție sau ajutor, căci se pot ajuta și singuri, aducînd la suprafață, din străfundurile ființei lor, cunoștințe pe care instructorul lor nu le-a relevat niciodată.

Bineînțeles, pentru alții acest lucru este mult mai greu. Unii dintre ei, auzind exprimându-se anumite idei, au presentimentul că este ceva adevărat în ele, nerealizînd că posedau aceste cunoștințe, simțindu-le ca pe niște șoaapte venite de foarte departe, rugându-i să fie acceptate. În timp ce, alții (majoritatea, din păcate), indiferent ce ar auzi, rămân impasibili, nemișcați.

Deci. totul depinde de gradul de evoluție. Orice am face, oricare ar fi argumentele sau sistemele filozofice pe care le prezentăm, nu îi vom putea convinge pe oameni, dacă ei nu vor fi pregătiți în interiorul ființei lor.

Ființa omenească are nevoie să vadă, să înțeleagă, să recunoască și chiar să primească lovituri, suferind, căci este atît de inertă, de înțepenită și nemișcată încât dacă nu primește impulsuri din lumea exterioară, nu poate fi trezită, scuturată, și pusă la treabă. De aceea, instructorii. Maestrii, ne sînt atît de necesari: prin viața pe care o duc, prin vibrațiile lor, prin gândurile atît de pure și de luminoase, aceste ființe reușesc să miște ceva în noi. Și, dacă nu reușesc, nu înseamnă că ei sînt incapabili sau lipsiți de forță, ci noi suntem cei împotmoliți, sub atâtea straturi de materiale cenușii și apăsătoare, încât se pune întrebarea dacă Dumnezeu însuși ar mai putea face ceva!

De altfel, putem compara munca Inițiatului cu cea a

naturii. Ce face natura? Ea nu încetează să ne vorbească, să ne adreseze mesaje: ea nu folosește cuvinte, dar vorbește: soarele, stelele, pădurile, lacurile, oceanele, munții, ne vorbesc, comunicându-ne continuu ceva din viața lor, din secretele lor. Aceste date se înregistrează în noi, fără să fim conștienți. Totuși, datorită lor, puțin câte puțin, devenim mai sensibili, înțelegerea se ameliorează. Nu știu cum să ajungem la această înțelegere, dar ajungem. Așa ne vorbește un Inițiat: prin curenți, prin razele pe care le trimite, prin particulele pe care le proiectează. Mesajul unui Inițiat, prin tăcere, este ca un bombardament cosmic. Dar, evident că, în același mod, inconștient putem să ne închidem în fata mesajelor pe care ni le trimite un Inițiat în liniște. Veți spune: "Dar cum putem ajunge să vibrăm la unison cu un Inițiat, pentru a intra în comunicare cu el. în liniște?" Trebuie să ne pregătim, atât, să ne pregătim. Trebuie să lucrăm, ca să trezim în noi lumea subtilă. Să presupunem că nu ați putut intra în contact cu un instructor pentru că fața, gesturile, atitudinea, cuvintele lui nu trezesc nimica în voi. Ei bine, pregătiți-vă. totuși, pentru că s-ar putea să întâlniți într-o zi un altul cu care veți avea afinități. Dacă nu v-ați pregătit în prealabil, nu veți câștiga nimic, chiar dacă stați lângă el.

Când medităm împreună în liniște, eu nu pot uita imediat că voi vă aflați aici, ocupându-mă de propria mea activitate; voi sunteți prezenți în capul meu, în inima mea ca o unitate, ca o familie... Atunci, vă vorbesc, vă dau explicații și uneori chiar aș dori să mă opresc pentru a-mi face în sfârșit propria mea muncă, dar nu pot, continui să vă vorbesc, în acel moment, unii dintre voi captează în interiorul lor gândurile mele și iată că, într-o zi, în timp ce se plimbă sau scriu, dintr-o dată, se vor simți vizitați de un gând, de o inspirație, ce le vine așa. ca si cum ar cădea din cer. Ei da. nimic nu se pierde, nici măcar un gând, căci totul este viu. Și. va fi din ce în ce mai bine, dacă vă veți dezvolta armonios, înțelegând valoarea a tot ceea ce tăcem aici. Atunci când va veni momentul, fiecare va emana din el bogățiile care îi zac în străfundurile ființei. De aceea, încercați să vă apropiați din ce în ce mai mult de această stare de conștiință unde ne putem reuni doar pentru a rămâne împreună în liniște, gustând din viața divină ce umple spațiul sufletului nostru și cel al universului.

Odată ce liniștea a fost instalată, suntem gata să primim

vizita spiritelor luminoase care ne fac revelații. Nu este neapărat necesar să vorbim, ca să spunem unele lucruri. Și eu, în liniște, vă pot face revelații. Când nu suntem deranjați sau acoperiți de vreun zgomot, suntem gata să auzim voci mult mai subtile. Chiar neauzit, gândul este o voce pe care o putem auzi și descifra. Doar în liniște sufletul are posibilitatea de a sesiza, de a înțelege, realitățile spirituale, iar eu prefer să vorbesc sufletului vostru, mai mult decât urechilor voastre.

Da. ca să fiu sincer, trebuie să vă spun că eu nu cred atât de mult în puterea cuvântului. În starea actuală a lucrurilor, cuvântul este printre mijloacele de acțiune cele mai slabe. De milioane de ani. se tot vorbește și iar se vorbește, iar împărăția lui Dumnezeu nu a ajuns încă pe pământ. Rămânem doar cu cuvintele. Veți replica: "Dar atunci, de ce vorbiți?" Ca să pregătim terenul dar. În realitate, eu nu prea cred în puterea cuvintelor... nici în aceea a scrisului. Căci, priviți ce cărți există... S-au schimbat cumva?... Aștept momentul în care veți fi gata să rămânem un timp îndelungat împreună, fără să fiu nevoit să vă vorbesc în planul fizic. Dar când? Când veți învăța să vă ușurați, să vă detașați, să vă concentrați, să faceți o muncă cu toate aceste materiale subtile pe care liniștea le cuprinde. Da, pe moment nu este posibil, căci liniștea nu vă aduce nici a zecea parte din ceea ce vă aduce vorba, ceea ce înseamnă că nu sunteți pregătiți să percepeți bogățiile pe care ea le conține.

Bineînțeles, cuvântul are o oarecare utilitate: el este folositor pentru unele explicații, clarificări, orientări și atât; da. dar cu condiția ca oamenii să-și dorească aceasta!... Altfel, nici un cuvânt nu servește la nimic. Pe moment, sînt obligat să vă vorbesc, pentru că văd, știu că este necesar. Dar. atunci când cu ajutorul cuvintelor, vom ajunge într-o bună zi să ne mișcăm în profunzime, în această imensitate de liniște, veți vedea voi înșivă, veți simți că trăiți ceva mult mai vast și mai puternic.

în sanctuarele trecutului. Inițiații care cunoșteau natura umană nu-și supraîncărcau discipolii cu cunoștințe, așa cum se întâmplă astăzi în universitate, unde există atâtea detalii de înregistrat încât studenții nu mai au timp să trăiască, nici să respire. Inițiații spun puține lucruri, ei relevă câteva adevăruri esențiale, iar discipolilor le revine apoi rolul să mediteze asupra lor. în liniște pentru a se impregna cu ele. pentru a le trăi. Da, Inițiații își puneau întreaga dragoste, întreg sufletul și spiritul în cuvinte, iar discipolii le preluau, le gustau, le absorbeau; ei se

hrăneau mai mult din viața cuvintelor decât din cuvintele înșăși, în timp ce, acum, mai ales în Occident, oamenii nu au sensibilitatea care să le permită să găsească această viață conținută în cuvinte, ca să se hrănească, să se întărească și să transforme datorită lor. Ei contează doar pe vorbe, și astfel cu răceală, notează fără să simtă, sau să trăiască ceva. Deci, totul este ratat, întreaga viață ascunsă care ar putea să-i lămurească, să-i vindece, să-i însuflețească, nu o primesc. Nu intelectul, ci sufletul și spiritul sînt cele care trebuie să fie pe primul loc, și în acel moment, datorită câtorva cuvinte pe care le-ați auzit, veți putea într-o zi călători în spațiu.

Pe viitor, aș prefera să nu vă mai vorbesc atât de mult. Dar, momentul nu a sosit încă, căci nu sunteți suficient de dezvoltati și sensibilizați ca să puteți capta gândurile unui inițiat, care meditează și vă vorbește în liniște: nu recepționați aproape nimic. Cuvântul este sesizat și înțeles în plan fizic, pentru că sunetul atinge direct planul fizic, ceea ce nu este valabil pentru gând. Și totuși, chiar dacă sînt singur sau cu voi, eu vă vorbesc despre lucruri pe care nu le poți exprima în cuvinte, lucruri atât de elevate, de divine, încât este imposibil să le percepi și să le înțelegi, în planul fizic. "Dar, veți replica, atunci faceți o muncă inutilă, de ce vă pierdeți timpul?" Nu. Pe moment, bineînțeles, nu sunteți prea conștienți de ceea ce ați primit astfel. Totul este înregistrat, captat de aparatele voastre psihice, dar voi nu știți, aveți impresia că nu ați învățat încă nimic. Până în ziua în care, în circumstanțe favorabile, dintr-o dată tot ceea ce ați înregistrat astfel, vă revine în conștiință și atunci veți avea revelația unei descoperiri, a unei iluminări.

Este adevărat, credeți-mă, aștept cu nerăbdare ziua în care vă voi putea vorbi fără sunet, în liniște. Deocamdată, constat că aceia care doresc acest lucru sînt foarte puțini printre voi. Ei acceptă liniștea câteva minute, înainte sau după conferințe, dar dacă s-ar întâmpla ca întâlnirile noastre să se desfășoare fără a rosti vreun cuvânt, foarte puțini dintre voi le-ar suporta. Dar, se va întâmpla și acest fapt într-o bună zi. Când vă vorbesc, este ca și cum aș fi obligat să cobor și să mă limitez, în timp ce, ca să vă vorbesc fără cuvinte, fac o lucrare ce declanșează în mine puteri nelimitate. Da, pentru mine este de preferat acest lucru, căci pot să văd rezultatele. De asemenea, și atunci când vă vorbesc eu văd rezultatele.

În realitate, eu nu încetez niciodată să vă vorbesc, chiar și atunci când tac. Peste tot, la mine acasă, eu mă ocup de voi, vă explic, vă sfătuiesc. Voi nu știți, nu realizați, dar într-o bună zi veți

beneficia de toate aceste lucruri. Până atunci, așteptând, încercați să înțelegeți, să simțiți că activitatea unui Maestru spiritual este mult mai vastă și merge mult mai departe decât vă puteți imagina.

Sunteți obișnuiți cu profesorii, cu conferențiarilor, a căror muncă o poate înțelege oricine. Dimpotrivă, un Maestru spiritual are o activitate ce scapă înțelegerii noastre obișnuite, căci ea se exercită, înainte de toate, în planurile subtile. Chiar dacă și el ține conferințe sau se întâlnește cu diferite persoane, încurajându-le, luminându-le, în realitate un Maestru spiritual acționează în planul invizibil cu inima, cu spiritul, cu Verbul divin, întreaga sa ființă se proiectează în spațiu, ca și cum s-ar pulveriza, și fiecare particulă intră ca un element de lumină și pace în construcția noii vieți.

Cap.XII VOCEA TĂCERII, VOCEA DOMNULUI

Când eram tânăr, în Bulgaria, am văzut persoane venite la Maestrul Peter Deunov și, în loc să-1 asculte și să se instruiască alături de el, acestea își etalau cunoștințele, citând din numeroase cărți pe care le studiaseră. Cu o răbdare surprinzătoare, Maestrul le zâmbea cu blândețe; în anumite cazuri, el nu reușea nici măcar să rostească vreun cuvânt. După un timp, acele persoane realizau faptul că au vorbit în continuu și că, dacă nu își vor schimba atitudinea, nu vor învăța nimic; în acel moment, ele tăceau, în sfârșit, lăsându-1 pe Maestru să vorbească. Apoi, ele erau extrem de uimite când învățau în câteva minute cu el, lucruri ce reclamau ani de studiu, numai prin simplul fapt că se găseau într-o stare de receptivitate ce le permitea să primească cuvântul Maestrului.

Uneori, anumite persoane, în prezența unei ființe care le este superioară prin competență, inteligență, noblețe, în loc să păstreze liniștea și să asculte, încep să pălăvrăgească sau întrerup discursul respectivei persoane. Nu este un lucru inteligent, căci procedând astfel, nu câștigăm nimic, ci dimpotrivă, pierdem destul de mult. În fața unei ființe care vă este superioară, este bine să ascultați. Chiar dacă ea nu vorbește în planul fizic, în liniștea creată, ea vorbește sufletului nostru. Atunci când Spiritul Divin vorbește, cerul și pământul tac, ca să-i asculte cuvântul, căci acest cuvânt este un germen fertil.

Cineva care păstrează liniștea, demonstrează că este gata să asculte, deci se supune. Dimpotrivă, cineva care ia cuvântul arată că vrea să aibă inițiativa, să conducă, să domine. Deci, tăcerea este calitatea principiului feminin care se supune, se modelează după principiul masculin. Dacă vom reuși să restabilim liniștea în noi, atunci

vom permite spiritului divin să lucreze asupra noastră. Atât timp cât rămânem nesupuși, recalcitranți, anarhici, Spiritul nu ne poate orienta, și rămânem slabi, mizerabili. De îndată ce reușim să facem liniște, ne punem la dispoziția Spiritului care ne ghidează spre lumea divină.

Dar această stare pe care o numim receptivă, nu trebuie deloc confundată cu lenea, cu inerția. Ea nu este pasivă decât în aparență; în realitate, ea este cea mai importantă activitate din câte există. Este starea aceluia care, făcând efortul să muncească având răbdare, sacrificându-se, a reușit să împlinească liniștea în ființa sa, și datorită acestui fapt el începe săși asculte vocea sufletului, care nu este altceva decât vocea Domnului.

Va trebui să înțelegeți liniștea ca pe o condiție absolut necesară exprimării adevăratului cuvânt, adevăratelor revelații, în această liniște, simțiți, încet-încet, mesajele ce vă sosesc, o voce care începe să vă vorbească. Ea este aceea care vă previne, vă dirijează, vă protejează... Dacă nu o auziți, înseamnă că faceți prea multă gălăgie, nu numai în planul fizic, dar și în cel al gândurilor și sentimentelor. Pentru că această voce să vă vorbească, trebuie ca liniștea să se instaleze în voi. Numim uneori această voce, "vocea tăcerii", multe cărți orientale purtând acest titlu. Când yoghinul ajunge să-și liniștească întreaga ființă, oprindu-și chiar orice gând -căci, în mișcarea sa, gândul face și el gălăgie - el aude această voce a tăcerii, care este vocea Domnului.

De asemenea, noi avem un al treilea ochi, situat în mijlocul frunții, avem o a treia ureche ce se găsește la nivelul gâtului, în dreptul glandei tiroide. Pentru a le dezvolta, trebuie să învățăm să trăim în liniște. Urechile sînt legate de Saturn, planeta liniștii, a reculegerii, a introspecției. Dacă, în trecut, Inițiații, asceții, ermiții trăiau în izolare, ei o făceau tocmai pentru a asculta această voce interioară. Asemenea lui Saturn, ei rămâneau singuri, pentru ca nimic să nu le poată distra atenția.

Oricine știe că, în momentul în care trebuie să te gândești ca să iei o hotărâre, te îndepărtezi, închizi ușa în urma ta, pentru că în liniște ai mai multe posibilități să găsești o soluție. Chiar în această liniște, oricine o poate sesiza, există deseori un zgomot, căci forul interior al oamenilor se aseamănă cu o piață publică unde o mulțime gălăgioasă se exprimă în același timp, cerându-și drepturile. Iată de ce este destul de greu să afli adevăratul răspuns la întrebările puse, răspunsul ce vine din Cer, din regiunile tăcerii.

Da, ne simțim bine când ne izolăm, nu suntem singuri, sînt atât de mulți locuitori instalați înăuntru! Credeți că sunteți singuri, și

că dorințele voastre, gândurile, deciziile, vă vin din interiorul ființei voastre, că numai voi aveți inițiativa? Ei bine, vă înșelați. Sunteți locuiți de nenumărate entități și în special de spirite familiale: acelea ale ființelor din familia voastră plecate pe celălalt tărâm și cele ale celor încă vii. Ele vă pun piciorul în prag: aceia care iubesc băutura, hoția, plăcerile sînt împinși spre satisfacerea tuturor poftelor anormale. Și astfel, după un timp, veți vedea... deși v-ați impus tăcerea!

Discipolul are un alt mod de lucru: el nu se mulțumește cu izolarea în fața zgomotelor exterioare, el încearcă să-i reducă la tăcere pe toți aceia care, în interiorul lor, strigă, au pretenții, amenință. El le spune: "Acum tăceți". Și, în această mare tăcere, el va auzi o voce, dar o voce foarte suavă, foarte slabă...

Această voce interioară vorbește fără încetare, în fiecare dintre noi, dar este foarte suavă, și sînt necesare mari eforturi pentru a reuși să o distingem printre tot felul de zgomote... Este ca și cum am încerca să urmărim melodia unui flaut printre zgomotele făcute de tromboane și tot felul de tobe. Trebuie să învățăm să ascultăm această voce foarte dulce care ne vorbește. Știm foarte bine cum să ascultăm vocea zgomotoasă a stomacului care-și strigă foamea sau cea a sexului care-și dorește o victimă, dar dacă o voce șoptită ne spune: "Fii mai răbdător cu această ființă... învață să te controlezi... Fă eforturi...", vom răspunde: "Oh, taci!". Căci este foarte ușor să o reduci la tăcere: ea este atât de suavă și nu insistă.

Veți spune: "Dar cum? Dumnezeu este forța, puterea, El are toate mijloacele necesare să-și facă auzită vocea!" Dar, dar citiți istoria lui Ilie în Vechiul Testament. Când a trebuit să înfrunte furia reginei Isabela, Ilie s-a ascuns în deșert zile întregi, într-un final, vocea lui Dumnezeu s-a manifestat în el. A fost mai întâi o furtună care a dărâmat munții, dar Dumnezeu nu era în furtună. A fost apoi un cutremur, dar Dumnezeu nu era acolo. După aceea, a fost un foc, dar Dumnezeu nu a fost în foc. În sfârșit, după foc a fost un murmur suav și ușor... și Dumnezeu a fost în el. Iată, ați înțeles acum: Dumnezeu nu a fost nici în furtună, nici în cutremur, nici în foc, ci într-un murmur... Vocea lui Dumnezeu nu face zgomot și pentru a o auzi, trebuie să fii foarte atent.

Profetul Iona a auzit și el vocea lui Dumnezeu, care i-a spus: "Du-te la Ninive și spune-le că o voi distruge pentru că nu se supune". Dar, Iona, care era fricos, nu a îndrăznit să meargă la Ninive și s-a îmbarcat pe o corabie care se îndrepta spre Tarsis.

Când a ajuns pe mare, o furtună îngrozitoare s-a declanșat. Toți erau înspăimântați și au hotărât să tragă la sorți pentru a ști cine a fost acela care a atras această furtună. Sorții 1-au desemnat pe Iona; și atunci, ceilalți 1-au aruncat în apă. A fost înghițit de o balenă rămânând trei zile în burta ei. Stând acolo, a început să se gândească și a spus în sfârșit: "Doamne, iartă-mă, acum voi face ceea ce Tu mi-ai cerut". Imediat, balena 1-a eliberat și 1-a salvat... Ca și Iona, acela care rămâne la bunul plac al capriciilor și nelineștilor va fi împiedicat să audă vocea lui Dumnezeu, va întâlni balene, rămânând mai multe zile în burțile lor până când zgomotul va dispărea și va auzi acea voce. Câte balene nu ați întâlnit și voi în viața voastră! Da, balene de toate mărimile și de toate culorile...

Dacă ați fi mai atenți, dacă ați avea mai mult discernământ, ați înțelege că, înainte de a lua o hotărâre importantă în viața voastră (fie că este vorba de o călătorie, de un loc de muncă, de o decizie) o voce dulce vă sfătuiește. Dar, voi nu sunteți atenți la ea, pentru că preferați agitația și furtunile. Pentru a asculta ființa care vă vorbește, trebuie ca aceasta să facă mult zgomot.

Dacă vă vorbește șoptit, nu o ascultați. Totuși, ar trebui să știți că, atunci când ființe superioare vă vorbesc, ele nu vă spun decât câteva cuvinte și cu o voce imperceptibilă. Când, din vina voastră, aveți un necaz, uneori spuneți: "Da, bineînțeles, era ceva care mă avertiza, dar atât de slab, de slab..." Nu ați ascultat, pentru că ați preferat să urmați vocile care vorbesc mult și tare inducându-vă în eroare. Dumnezeu vorbește cu blândețe și fără să insiste. El spune lucrurile o dată, de două ori, de trei ori, apoi tace. Intuiția nu insistă nici ea foarte mult, iar dacă nu ascultați cu atenție, dacă nu discerneți această voce pentru că nu sunteți capabili să auziți decât zgomotul, veți fi definitiv pierduți. Vocea Cerului este extrem de suavă, tandră, melodică și scurtă, și există criterii de recunoaștere. Da, vocea lui Dumnezeu se manifestă în trei feluri: printr-o lumină pe care El o face să se nască în voi, printr-o dilatație, o căldură, o iubire pe care o simțim în inima noastră, și în sfârșit, printr-o senzație de libertate pe care o dovedim îndeplinind acte nobile, dezinteresate. Deci, fiți atenți... Se întâmplă uneori ca, având o hotărâre importantă de luat, să fiți tulburați pentru că există multe lucruri contradictorii care fierb în voi: vă simțiți împinși într-o direcție, apoi în alta și iar în alta... În mijlocul acestei agitații, nu puteți vedea clar, deci nu este momentul să luați o decizie, căci toate condițiile pentru a comite o greșeală sînt îndeplinite. Ar fi mai bine să vă luați o pauză, pentru a vă calma, să vă ușurați, căci

numai în liniștea gândurilor și a sentimentelor veți afla răspunsul Eului Superior, al Spiritului. Această liniște este izvorul clarității, al transparenței, al certitudinii și voi aveți nevoie de el pentru a lua cele mai bune hotărâri.

Liniștea, pacea, armonia sînt expresii ale aceleiași realități. Să nu vă gândiți că liniștea este mută și goală, nu, ea este vie, vibrează și cântă. Dar noi nu o auzim decât atunci când tobele încetează să bată în noi. Datorită contemplației, a rugăciunii, a meditației, vom ajunge într-o zi să auzim vocea tăcerii. Când toate forțele haotice se vor liniști, tăcerea se va apropia, ne va învălui cu haina ei minunată. O limpezime se va instala în noi și vom simți deseori că ceva foarte puternic domnește peste noi și ne conduce: această tăcere din care a ieșit întreg universul și în care el se va întoarce într-o bună zi.

Cap. XIII DEZVĂLUIRILE CERULUI ÎNSTELAT

Viața modernă este astfel construită încât oamenii își pierd, din ce în ce mai mult, contactul cu natura, mai ales la orașe unde, adesea, uităm să mai privim cerul; sau, chiar dacă îl zărim, nu ne gândim că trebuie să îl privim și cu atenție. Suntem luați de valul gândurilor materiale și privirea ne coboară, din ce în ce mai mult, spre pământ. Bineînțeles, vedem soarele, dar nu știm să-1 privim cum trebuie. Oare câte persoane își iau răgazul necesar ca să privească noaptea, cerul plin de stele?

Eu știu că problemele existențiale nu vă permit prea mult contemplarea stelelor, dar atunci când aveți ocazia, gândiți-vă la ele și dăruți-le câteva minute... În liniștea nopții, închipuiți-vă că părăsiți pământul, cu vacarmul și tragediile sale, și că deveniți cetățenii cerului. Meditați asupra frumuseții stelelor, a măreției ființelor care le locuiesc. Pe măsură ce urcați în spațiu, vă veți simți ușurați, eliberați, dar veți descoperi mai ales o pace ce vă va cuprinde, încet-încet, toate celulele ființei voastre. Meditând asupra înțelepciunii care a conceput aceste lumi și asupra ființelor care îi stau ca reflectare, vă veți simți sufletul deschizându-și antenele fine, permițându-vă comunicarea cu lumea înaltului, întâlnim, aici, momente pline de măreție ale vieții, pe care mai târziu nu le vom putea uita.

Și astăzi îmi mai amintesc de anumite experiențe ce le-am făcut, în tinerețea mea, în Bulgaria. Atunci când Fraternitatea noastră urca în tabăra de vară, sus în munții Rila, alături de Maestrul Peter Deunov, eu mă cățăram uneori până în vârful

muntelui ce poartă numele de Musala, ca să-mi petrec acolo nopțile. Mă înveleam cu câteva pături și, înainte de a adormi, întins pe spate, contemplam cerul înstelat încercând să mă leg de forțele și entitățile cosmice, al căror aspect fizic este reprezentat de stele. Nu prea înțelegeam limbajul lor, dar le iubeam, întreaga-mi ființă fiind extaziată, le priveam îndelung până adormeam. Uneori, în timpul nopții, cădeau câțiva fulgi de nea, și mă trezeam acoperit de un strat subțire de zăpadă. Dar, nimic nu mai conta, eram atât de fericit!

De-a lungul acelor ani, am descoperit extraordinara liniște ce te poate cuprinde atunci când, noaptea, te afli pe vârfurile munților, în regiunile unde călătoream, simțeam și înțelegeam că singura și adevărata muncă ce o facem în viață este aceea de a ne uni cu Spiritul cosmic ce însuflețește întreg universul, în viața obișnuită, oamenii se ceartă și se sfâșie pentru tot felul de nimicuri. Tărâmul conștiinței lor este atât de îngust și limitat încât, cel mai important lucru îl constituie grijile, ambițiile, pasiunile, certurile. Ei nu vor să vadă măreția cerului ce stă deasupra lor, tot acest spațiu infinit spre care, dacă și-ar ridica ochii, s-ar putea desprinde din limitele lor și ar începe să respire câte puțin, încercați să profitați de toate ocaziile ce se ivesc, ca să puteți scăpa de greutatea vieții zilnice.

Gândindu-vă la infinit, la veșnicie, veți începe să simțiți că plutiți deasupra tuturor, că nimic nu vă poate atinge, nici un necaz, nici o supărare, nici o pierdere, pentru că o altă conștiință se trezește în voi; veți motiva și judeca diferit lucrurile. Această stare de conștiință este aceea a Inițiaților și a marilor Maeștri: aceia pe care noi i-am părăsit, i-am înșelat, le-am făcut rău, dar nimic din toate acestea nu îi mai poate răni, căci ei se află deasupra lucrurilor. Din nefericire, mulți oameni nu pot înțelege acest lucru, ei fiind obișnuiți să stea în regiunile inferioare ale gândului și sentimentelor, devenind, din ce în ce mai slabi: pentru că ei nu știu să se elibereze, și sînt continuu victime ale condițiilor negative pe care le-au lăsat să se instaleze în ei.

Da, trebuie să învățăm să folosim toate ocaziile ivite pentru a depăși mediocritatea vieții. Iar liniștea nopții, cerul înstelat, sînt cele care ne oferă condiții minunate ca să ne gândim la alte lumi, unde ființe mult mai evolute decât noi trăiesc în armonie și splendoare, căci trebuie să uităm puțin toate treburile pămîntene. Tot ceea ce ne preocupă nu reprezintă nimic pentru aceste ființe, acestea constituind evenimente minore. Veți spune:

"Cum? Evenimente minore? Foametea, masacrele, cataclisme, dar este îngrozitor!" Da, este oribil, dar în ochii Inteligenței cosmice acestea nu merită nici o atenție. În ochii ei nu sînt importante decît evenimentele sufletului și cele ale spiritului.

Atunci cînd noaptea este calmă, clară, obișnuiți-vă să priviți stelele și să absorbiți această pace ce coboară încet din cerul înstelat. Legați-vă de fiecare dintre ele, căci fiecare, asemenea unui suflet viu, inteligent, vă va spune cîte ceva. Încercați să găsiți una față de care să aveți afinități deosebite, legați-vă de ea, imaginați-vă că vă îndreptați spre ea, sau că ea vine și vă vorbește... Stelele sunt suflete foarte evolute. Ascultându-le vocea, veți găsi soluții la numeroasele probleme ce vă frămîntă, vă veți simți ușurați și luminați.

Toți marii Inițiați s-au instruit contemplînd cerul înstelat, sufletul stelelor, comunicînd cu ele, iar acești aștri de o forță inepuizabilă le-au transmis mesaje, pe care aceștia, la rîndul lor, le-au transmis oamenilor. Trebuie să citești în stele, așa cum ai citi caracterele unei scrieri sfinte, ce-ți cere timp îndelungat de descifrare. Da, mult mai tîrziu începem să înțelegem, puțin cîte puțin, revelațiile lor. Și chiar eu, abia acum am început să înțeleg anumite lucruri pe care cerul înstelat mi le șoptea în liniștea nopții. Sufletul meu le-a captat, le-a înregistrat și le-a păstrat amprente.

Privind stelele strălucind și lăsînd în spațiu semnale luminoase, aveam impresia că un fel de război se petrecea între ele, dar un război de lumină și iubire. Acum știu că războiul va exista mereu în univers, căci principiul lui Marte va dăinui (adică nevoia de a te măsura cu ceilalți, de a te arăta mai puternic), dar el își va schimba natura și manifestările: în loc de a folosi arme ucigătoare, creaturile nu vor înceta să-și trimită raze de lumină și iubire. Iată ce am mai învățat de la stele: că este posibil ca ele să-și declare război una alteia, dar folosind armele iubirii și ale luminii.

Cap.XIV CAMERA TĂCERII

Cînd întrebăm pe un înțelept ce este Divinitatea, acesta tace, dar răspunde de fapt prin tăcere, căci numai tăcerea poate exprima esența Divinității. Da, să spui ce este Dumnezeu nu este de ajuns, să spui ce nu este El, nici atîta. Să spui că Dumnezeu este iubire, înțelepciune, dreptate... este ceva dar, în realitate, aceste cuvinte trec pe lângă adevărul divin, ele nu sesizează nimic din infinit, din

veșnicie, din perfecțiunea Sa. Nu-1 cunoaștem pe Dumnezeu vorbind sau ascultând păreri despre El, îl cunoaștem încercând să pătrundem profund în noi înșine, pentru a atinge această regiune care este chiar aceea a tăcerii.

Ființa omenească posedă niște centru subtili, numiți în tradiția hindusă: chakre, lotuși, cu ajutorul cărora ea are posibilitatea să intre în legătură cu lumea spiritului. Dar acești centru nu se pot activa și funcționa în mijlocul agitației, al gălăgiei provocate de viața zilnică. Atunci, pentru a scăpa de solicitările și de agresiunile lumii exterioare, unele ființe s-au retras în deșert sau în păduri. Ele s-au numit ermiți, pustnici, înțelepți, etc.... Printre ei sînt unii care au mers mai departe, dorind să întrerupă toate relațiile cu lumea exterioară, nemaiaivînd cale de întoarcere, oprind funcționarea celor cinci simțuri: ei au săpat gropi în pământ de dimensiunea corpului fizic și s-au adăpostit în ele.

Datorită adormirii celor cinci simțuri, aceste ființe au reușit să creeze în ele o liniște absolută; nemaifiind nimic, nemaiauzind sau simțind, negustând sau neatingând ceva, ele au reușit să străbată acest perete opac care separă omul de adevărata realitate. Când eram în India am întâlnit câteva dintre aceste ființe rare care au trăit asemenea experiențe. Și chiar dacă știam multe lucruri înainte de a-i întâlni, am învățat multe lucruri de la ei, despre puterea adevăratei tăceri, singura capabilă să facă să vibreze și să pună în funcțiune toți centrii noștri spirituali.

Căci adevărata tăcere nu înseamnă absența zgomotului. Adevărata tăcere este deasupra înțelepciunii, a muzicii, este lumea cea mai luminoasă, cea mai puternică, cea mai frumoasă, centrul din care țâșnesc toate creațiile. Această liniște este Dumnezeu însuși. Trebuie să ne legăm de el cât mai des și să pătrundem în el, făcând eforturi de a opri orice gând. În această liniște, o pace extraordinară se instalează în voi și s-ar putea chiar ca Dumnezeu să accepte să vă vorbească.

A pătrunde în tăcere înseamnă să faci ceva ce se situează dincolo de limita celor cinci simțuri omenești, dincolo de sentimente și chiar dincolo de gândire. Atunci când atingem această regiune de liniște, înotăm într-un ocean de lumină, trăim adevărata viață, intensă, abundentă. Unele persoane încearcă această experiență a tăcerii după mari tulburări, suferințe, după pierderi grele. Este ca și cum șocul primit le-ar fi proiectat dincolo de ele însele, acolo unde veghează această entitate pe care Știința inițiativă o numește chiar "Tăcutul".

Dar în realitate, chiar dacă ele au trăit o asemenea experiență, majoritatea oamenilor trăiesc cea mai mare parte a timpului la periferia ființei lor. Pentru ei, viața interioară se limitează la domeniul inimii și al intelectului, adică la planurile astral și mental. Și acolo, evident, se simte o mișcare! Dorințele, senzațiile, pasiunile, supărările, proiectele, calculele, ai ce vedea și auzi, ai cu ce să-ți omori timpul! Dar, în profunzime, toată această fierbere nu schimbă nimic, omul nu se transformă. Pentru a te schimba în profunzime, pentru a găsi ceva esențial, nu trebuie să rămâi aici, trebuie să te ridici până la planurile cauzal, budic și atmic.

Toată lumea are gânduri și sentimente obișnuite, fără să facă vreun efort pentru acest lucru, căci nu trebuie să te lași dus de val. Dar, ca să întreții sentimente inspirate de iubirea divină, gânduri inspirate de inteligența divină, pentru a trăi stări de conștiință superioare, trebuie să faci eforturi care sînt dezinteresarea, detașarea, renunțarea... Doar în aceste condiții putem pătrunde în regiunile tăcerii.

Unii vor spune: "Dar această liniște de care vorbiți, această lume de dincolo de gânduri și de sentimente, este vid, este ca și cum ne-ați cere să ne aruncăm în gol... este înspăimântător!" într-un fel, da, îl putem numi vid, dar să nu vă fie frică, n-am spus niciodată că trebuie să vă aruncați fără să fiți pregătiți. De ce aș fi insensibil sau, mai crud decât pasărea mamă? Ce face pasărea mamă? Își păzește puii ieșiți din găoace, atâta timp cât trebuie să stea în cuib, apoi, când simte că ei sînt pregătiți, că aripile li s-au dezvoltat suficient, ea îi aruncă din cuib; dar niciodată înainte. Ei bine, nici eu nu voi face acest lucru cu voi, nu vă voi arunca în gol înainte de a fi pregătiți. Eu vă prezint doar ceea ce va trebui să faceți și mijloacele necesare, atâta tot.

De altfel, vidul nu este un scop în sine. Să faci vid înseamnă să înveți să te debarasezi de toate elementele care te împiedică să intri în contact cu lumea divină și să-i primești binecuvântările. Câți oameni nu sînt asemenea sticlelor pline! Nu există nici un mijloc să verși ceea ce este în ei, căci sînt plini: plini de dorințe necuviincioase, de idei greșite, preconcepute; ei nu încearcă niciodată să se golească pentru a înlocui obscuritatea cu lumina, urîtenia cu frumusețea, dezordinea cu ordinea. Când este cazul să înlocuiască un muncitor, un patron, o femeie, atunci ei devin mari specialiști. Dar dacă le vorbești despre înlocuirea greșelii prin adevăr, a unui efect printr-o calitate, vă vor privi uimiți.

Deci este adevărat, să taci înseamnă să faci într-un fel un vid în tine însuți, și în acest vid obții împlinirea. Da, căci în realitate, vidul nu există. Aruncați apa dintr-un recipient: aerul va pătrunde; scoateți-1, și va intra eterul. Când încercăm să obținem vidul, materia este de fiecare dată înlocuită printr-o materie mult mai subtilă. În același fel, când ajungem să alungăm gândurile, sentimentele și dorințele inferioare, lumina spiritului este aceea care izbucnește: în acel moment vedem, știm.

Liniștea este regiunea cea mai înaltă a sufletului nostru și în clipa în care atingem această regiune, intrăm în lumina cosmică. Lumina este chintesența universului, tot ceea ce vedem în jurul nostru și ceea ce nu vedem este traversat și impregnat de lumină. Scopul tăcerii este tocmai această fuziune cu lumina care este vie, puternică, și pătrunde întreaga creație.

Dacă puteți, încercați să aveți în apartamentul vostru un loc, oricât de mic, pe care să-1 dedicați liniștii, un loc frumos colorat, decorat cu câteva tablouri simbolice sau mistice. Consacrați-le Tatălui Ceresc, Mamei Divine, Duhului Sfânt, îngerilor și arhanghelilor, nu lăsați pe nimeni să intre și intrați aici numai dacă sunteți capabili să vă faceți liniște în interior, pentru a auzi vocea Cerului. Veți da, astfel, spiritului vostru, sufletului vostru, posibilitatea de a se deschide și de a chema binecuvântările pe care le veți putea apoi răspândi tuturor creaturilor care vă înconjoară. Dacă puteți păstra o atitudine corectă, din pereții și obiectele acelei camere va emana ceva armonios, ceva ce va atrage entitățile luminoase, căci aceste entități se hrănesc cu armonie. Și dacă veți fi triști, descurajați intrând în acea încăpere, cum ea este populată cu prieteni care nu doresc decât să vă consoleze și să vă ajute, după un timp vă veți simți restabiliți.

Dar pe măsură ce pregătiți camera tăcerii, fiți conștienți că o pregătiți și în voi înșivă, în sufletul și în inima voastră. Și atunci, peste tot unde vă veți găsi, chiar în mijlocul tumultului, veți putea intra în această cameră interioară, pentru a găsi pacea și lumina. Noi trăim în același timp în două lumi: vizibilă și invizibilă, materială și spirituală, de aceea este bine să avem această cameră a tăcerii și în interiorul nostru și în afara noastră, ținând-o la adăpost de influența răului.

Eu știu bine că ceea ce vă spun nu este pentru toți, ci doar pentru cei care, în ciuda celor obținute în viață, nu sînt mulțumiți: ei simt că le lipsește ceva esențial. Atunci, totul depinde numai de voi..., dar odată ce ați luat hotărârea de a vă angaja pe această cale a tăcerii, nu vă gândiți la timpul necesar pentru a o parcurge. Important este

faptul că ați hotărât să intrați pe acest drum și că trebuie să perseverați.

CUPRINS

Cap. I	ZGOMOT ȘI LINIȘTE.....	I
Cap. II	REALIZAREA LINIȘTII INTERIOARE.....	3
Cap. III	LĂSAȚI-VĂ GRIJILE LA UȘĂ.....	6
Cap. IV	UN EXERCİȚIU : SĂ MĂNÂNCI ÎN LINIȘTE	7
Cap. V	LINIȘTEA : IZVOR DE ENERGII.....	10
Cap. VI	LOCUITORII TĂCERII.....	1
Cap. VII	ARMONIA, CONDIȚIE A LINIȘTII INTERIOARE.....	14
Cap. VIII	LINIȘTEA , CONDIȚIE A ADEVĂRATEI GÂNDIRI.....	18
Cap. IX	CĂUTAREA LINIȘTII, CĂUTAREA CENTRULUI.....	22
Cap. X	VERBUL DIVIN ȘI CUVÂNTUL.....	24
Cap. XI	CUVÂNTUL NEROSTIT AL MAESTRULUI.....	26
Cap. XII	VOCEA TĂCERII, VOCEA DOMNULUI.....	29
Cap. XIII	DEZVĂLUIRILE CERULUI ÎNSTELAT.....	32
Cap. XIV	CAMERA TĂCERII.....	34

